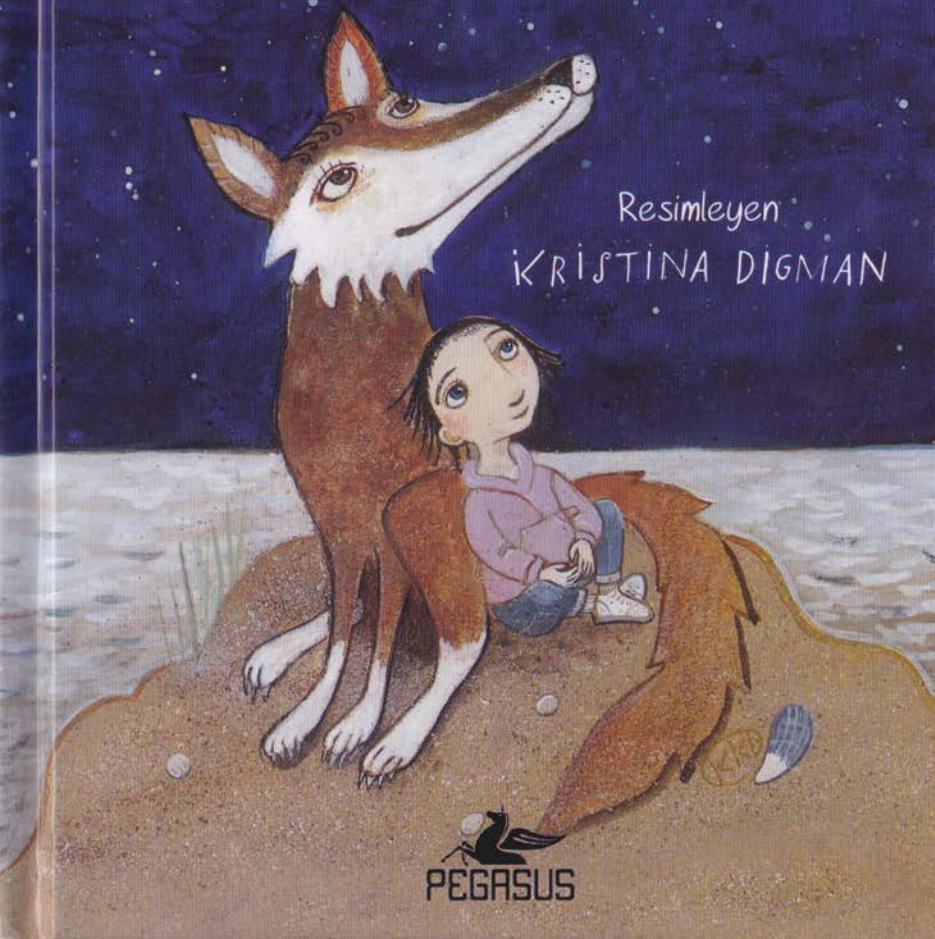
ÅSA LIND

Daha da Fazla Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTİNA DİGNİAN

PEGASUS

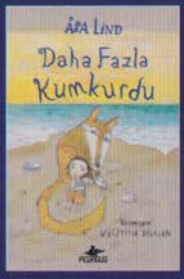
Zackarina büyük köknar ağacının arkasında kaybolunca,
Kumkurdu denize koştu ve yeniden su sıçratmaya başladı.
Su "cup" ve "şıp" dedi. Damlalar güneşin altında
elmaslar gibi parladı.

Ve Kumkurdu su sıçrattı... Gücü yettiği kadar, bütün çevresine.
Çocuklara oyuncak sıçrattı, hastalara şifa.

Akılsızlara akıl sıçrattı, karanlığa ışık...
Çaresizlere çare sıçrattı, umutsuzlara umut.

Meraklı ve biraz haşarı Zackarina ile altın parıltılı ve eşsiz Kumkurdu, deniz kenarında yine küçük maceralara atılıyorlar: Zackarina kaybettiği sevgili köpeğini arıyor, zamanla yarışıyor, bisiklet hırsızlarının peşine düşüyor, evden kaçıyor, gece yatısına gidiyor, elma topluyor... ve büyüyor. Kumkurdu da her zaman olduğu gibi yanı başında.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-576-1

Daha da Fazla Kumkurdu

Pegasus Yayınları: 1229
Çocuk: 142

Daha da Fazla Kumkurdu
Åsa Lind
Özgün Adı: Sandvargen Och Hela Härligheten

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Berna Sirman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

3. Baskı: İstanbul, Mart 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-576-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Metin © Åsa Lind, 2004
Resim © Kristina Digman

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rabén & Sjögren Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez 2004'te İsveç'te Rabén & Sjögren tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ÅSA LIND

Daha da Fazla Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTİNA DİGMAN

İsveççeden çeviren:
Ali Arda

PEGASUS YAYINLARI

GERÇEK BİR UYDURMA

Zackarina, annesi ve babasıyla birlikte deniz kıyısında bir evde yaşıyordu. Kardeşi ve tavşanı yoktu. Yalnızca küçük, gri bir faresi vardı. Onu da neredeyse hiç göremiyordu çünkü saklanıp duruyordu. Aslına bakılırsa Zackarina'nın faresi de değildi.

"Fare beslenmez, değil mi baba?" dedi Zackarina. "Yalnızca varlar, tıpkı geyikler gibi."

Babası başını salladı, "paslı hurda yığını" gibi bir şeyler mırıldandı. Bahçedelerdi. Arabayı tamir etmeye çalışıyorlardı, motorunda bir sorun vardı. Babası homurdanarak arabadan bir şeyler söküp takıyor, Zackarina da ona yardım ediyordu. İşi tamir aletlerine göz kulak olmaktı.

"Kumkurdu da öyle," dedi Zackarina. "Aynı fare ve geyikler gibi. Yalnızca var."

Babasının düşürdüğü bir tornavidayı yerden alırken, iyi ki var, diye düşündü. Kumkurdu'nun kumsalda, yakında bir yerde olması ne iyiydi. Hem de tamamı; burnundan kuyruğuna kadar... Vahşi ve parlak ve güzel ve eşsiz.

"Aklım almıyor ya!" dedi babası. "Çıldıracağım! Nesi var bu arabanın?"

Gözünü motora dikti, gerçekten delirmiş gibiydi.

"Belki çekiçle bir kere daha denemelisin," dedi Zackarina.

Babası yalnızca homurdandı.

"Ya da bak aklıma ne geldi?" dedi Zackarina. "Kumkurdu'na sorabilirim. Ne dersin?"

"Kumkurdu'na mı?" dedi babası.

"Evet, neredeyse her şeyi biliyor. Kuyrukluyıldızları, her şeyi."

"Lütfen Zackarina," dedi babası. "Kumkurdu uydurma bir şey. Araba tamir edecek değil herhalde! Araba gerçekten bozuk."

Zackarina tornavidayı alet kutusuna koydu ve kutunun kapağını özenle kapadı.

"Ama Kumkurdu bir sürü şey biliyor," dedi. "Özellikle de sorarsan."

Babası iç çekti, kirli ellerini en az elleri kadar kirli bir beze sildi.

"Ben telefon açıp tamirci çağıracağım," diyerek eve girdi.

Zackarina bir süre arabanın yanında bekledi. Ayağının ucuyla yerdeki çakılları karıştırdı. Alet kutusuna hafif bir tekme attı. Sonra gidip salıncağa bindi.

Kumkurdu hiç de uydurma değil, diye düşündü. Bunu biliyordu Zackarina.

Sahiden biliyor muydu? Birden emin olamadı. Salıncakla birlikte geri geri gidip hız alarak sallanmaya başladı. Aslında canı salıncağa binmek istemiyordu. Ama bir şey yapması gerekiyordu. Bir ileri bir geri sallandı. Arada bir denize doğru bakıyordu ama öyle özel bir şey yoktu. Üzerinde güneşin yansıdığı dalgalar vardı yalnızca.

Zackarina daha hızlı sallanmaya başladı. Yükseklere ve daha yükseklere çıktı.

Rüzgâr buram buram yaz kokuyordu. Zackarina evin çatısına kadar yükseldi.

Çok hızlanmıştı, midesi karıncalanıyordu. Bir ağacın tepesine kadar yükseldi. Sonra daha yükseğe, gökyüzüne çıktı; gökyüzü maviydi.

Birden salıncaktan yere atladı, daha doğrusu uçtu. Patikadan aşağı, denize kadar koştu. Ayaklarını yere vurdu, tepindi. Bağırdı, çığlık attı.

"Heeeeeeyy!"

İşte oradaydı. Keskin pençeleri, gece mavisi gözleriyle, sazların önüne bir yaz gibi, sere serpe uzanmıştı. Zackarina rahat bir nefes alarak kendini kumların üzerine attı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Dalgalar hışırdıyor, martılar gülüşüyordu.

"Biliyordum," dedi Zackarina. "Böyle olduğunu hep biliyordum."

Kumkurdu mavi gözlerini kırpıştırdı, Zackarina'ya hak verdi. "Tabii ya, hep biliyordun."

"Ama babam," dedi Zackarina, "seni uydurduğumu sanıyor."

Kumkurdu bir kahkaha krizine tutuldu. İnanılmaz neşeliydi.

"Ama… Şaka yapmıyorsun değil mi? Gerçekten öyle mi düşünüyor?" dedi. "Ben 'uydurma'lara bayılırım! Sen sevmez misin?"

"Ama uydurma gerçek değil ki," dedi Zackarina.

"Ne demek gerçek değil?" dedi Kumkurdu. "Önemli olan her şey gerçektir herhalde."

Kumkurdu kıvrılarak yattı, bir zamanlar bulduğu harika bir uydurmayı anlatmaya başladı.

"Belki dün geceydi," dedi. "Ya da belki dağ lalelerinin açtığı geceydi?"

Zamanından pek emin değildi. Ne zamansa o zamandı işte. Uydurma birazcık bozuk bir şeyle ilgiliydi.

"Bu bozukluk bir alabanın içindeydi," dedi.

"Alabanın içinde mi?" dedi Zackarina. "O da ne?"

Kumkurdu alnını kırıştırdı, uzun uzun düşündü.

"Şey, belki ayaba... amaba, ahaba… araba? Araba? Evet, arabanın içindeydi."

Zackarina oturduğu yerde doğruldu, gözlerini Kumkurdu'na dikti.

"Şey," dedi Kumkurdu. "Bir de küçük bir fare vardı."

"Fare mi?" dedi Zackarina.

"Evet, uydurmanın en başında," dedi Kumkurdu. "O zaman küçük, gri-kahverengi bir fare bulmuştum. O fare *alaba*'nın içinde bir şeyleri kemirerek minik, minicik bir delik açmıştı."

"Delik mi?" dedi Zackarina. "Arabanın içinde bir delik mi var?"

"Evet, şanzıman yağ soğutucu hortumunda. Hiç akla gelir mi?" dedi Kumkurdu. "Ne havalı bir isim ama! Bunu uydurmam bir ömür aldı! *Şanzıman yağ soğutucu hortumu*!"

Zackarina hemen ayağa kalkıp eve koştu. Babası bahçede arabanın yanında duruyordu. Öfkeli ve asık suratlıydı.

"Tamirciler meşgulmüş," dedi. "Bir haftadan önce gelemezlermiş."

Zackarina arabanın etrafında bir tur attı. İşaretparmağını büküp orasına burasına vurdu.

"Baba," dedi. "Şanzıman yağ soğutucu hortumuna baktın mı?"

Zackarina'ya baktı babası. Uzun bir süre.

Sonra motor kapağını açtı.

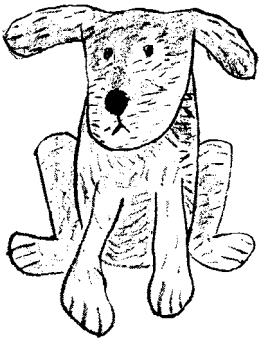
Şanzıman yağ soğutucu hortumu... diye düşündü Kumkurdu. Ne uyduruk bir şey. Burnunu denize çevirdi. Dalgalar hışırdıyordu. Hava güneşli, gökyüzü maviydi. Peki şimdi? Şimdi ne uyduracaktı?

Belki bir kaplan. Elma ağacında yaşayan bir kaplan.

Ya da bir baba? Bozuk bir şeyi bulan ve tamir eden ve kızını kucaklayan ve yaşasın diye bağırıp ona nefis bir şey... *hondurma* ikram eden.

Bu sözcüğün defalarca tadına baktı ve başını salladı.

Dondurma kesinlikle iyi bir buluştu.

SEVGİLİ KÜÇÜK KÖPEK

Zackarina çok şaşkındı. Tüysüz adını verdiği köpeğinin nereye kaybolduğunu bilemiyordu. Hiçbir yerde bulamamış, köpek birdenbire yok olmuştu. Üstelik babası da ortalarda yoktu, hem de bir kez olsun Zackarina'nın ona ihtiyacı varken.

"Baba!" diye bağırdı.

"Burada, bodrumdayım," diye karşılık verdi babası. Zackarina aceleyle bodruma indi ve çamaşır odasına daldı. Babası elinde testereyle bir tahta kesmek üzereydi.

"Tüysüz'ü gördün mü baba?" diye sordu Zackarina. Babası görmüştü, hem de binlerce kez, ama bugün görmemişti.

"Dün de gördüm," dedi. "Sen annenin çamaşır yıkamasına yardım ederken."

"Evet," dedi Zackarina, "çamaşır sepetinin içinde yatıyordu. Ama oraya çoktan baktım."

"Yatağında olmasın?" dedi babası. "Oraya baktın mı?"

Oraya da bakmıştı Zackarina. Yatağın üstüne ve altına ve odaya ve bütün eve. Her yeri aramıştı ama köpeği yoktu.

"Kaçıp gitmedi ya," dedi babası, "biraz daha ara."

"Öyleyse sen de yardım et bana," dedi Zackarina.

Ama babasının vakti yoktu. Bodrumda bir delik keşfetmişti. Bir pencerenin hemen yanında, duvarda büyük bir delik vardı. Bu delik derhal kapatılmalıydı; hemen, o gün. Zackarina'ya göre delik bekleyebilirdi. O kadar da önemli değildi herhalde. Ama babası tam tersini düşünüyordu. Çok önemliydi. Eski bir evde böyle bir deliğin olması iyi değildi. O delikten her şey girebilirdi. Örneğin yağmur.

"Tarla faresi. Fareler, tilkiler. Her türden vahşi hayvan da girebilir," dedi babası.

Vahşi hayvan? Tabii ya, diye düşündü Zackarina. Kumkurdu'ndan yardım isteyebilirdi!

"Aklıma getirdiğin için teşekkürler," dedi babasına ve dışarıya koştu.

Sahile kadar bütün yol boyunca Tüysüz'ü çağırdı. Aslında bir cevap beklemiyordu. Tüysüz genellikle cevap vermezdi. Verse bile çok sessiz verirdi. Sessiz konuşmada birinciydi, bunu da daha çok gözleriyle yapardı. Ama yine de ne olur ne olmaz diye bağırdı Zackarina.

En azından aradığımı bilir, diye düşünüyordu.

Kurnkurdu'nu araması gerekmedi. Mağarasının önünde altın parıltılı kürküyle oturmuş, dikkatle yere bakıyordu. Küçük bir taşa dikmişti gözlerini; beyaz, yuvarlak bir taşa. Taşa gülümsedi ve kendi dilinde bir şeyler fısıldadı.

Zackarina kürkünden tutup çekti.

"Haydi gel! Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Köpeğim Tüysüz'ü bulmalıyız!"

Kumkurdu burnunu kırıştırdı. Köpekleri pek sevmezdi. Çok eşeleyici şeylerdi. Durmadan eşelenir, her şeyi dağıtırlardı. Örneğin kumsalın kumlarını. Bir de havlayıp dururlardı, Kumkurdu kendisine havlanmasını hiç sevmiyordu.

"Ama Tüysüz çok iyi kalpli," dedi Zackarina. "Ne ortalığı eşeler ne de havlar."

Tüysüz'ün ne kadar iyi kalpli bir köpek olduğunu anlatmaya çalıştı Kumkurdu'na.

"Üstelik akıllı," dedi. "Benim kadar akıllı."

"Bak hele!" dedi Kumkurdu. "Sen bu köpeği gerçekten çok seviyorsun."

Zackarina yalnızca başını salladı. Çünkü Tüysüz'ü sözcüklerle anlatamayacak kadar çok seviyordu. Parlak, şefkatli gözleri; eğri, komik kulakları vardı. Öyle kadifemsi, öylesine yumuşaktı ki insanın bağrına basası geliyordu! Bazen herkes çok aptalca davranıp Zackarina'yı bir türlü anlamazken imdadına Tüysüz yetişir, teselli ederdi.

"Tüysüz dünyanın en iyisi," dedi Zackarina.

Birden gözleri doldu. Ya Tüysüz gittiyse, bir daha asla geri gelmeyecekse? Zackarina onsuz yaşayamazdı.

"Tamam, tamam," dedi Kumkurdu. "Sana yardım edeceğim, madem senin için bu kadar önemli bu şey... köpek."

Zackarina hıçkırdı.

"Bak, önce ağlamayı bırakmalısın," dedi Kumkurdu. "Yoksa aradığın şeyi göremezsin."

Ama Zackarina ağlamaya devam etti.

"Hımm, biliyor musun ne?" dedi Kumkurdu. "Şimdi sana bir ağıt kesici anlatacağım. Kısa, komik bir öykü, dinle... Çok eğlenceli..."

Kumkurdu, Zackarina'nın etrafında dönmeye başladı, anlatacak komik bir şey bulmaya çalışıyordu.

"Ha ha! Biliyor musun? Bu sabah buraya bir tilki geldi, sözde sizin evde bir tavşan avlamış!"

"Tavşan mı? Benim tavşanım yok ki," dedi Zackarina burnunu çekerek.

"Evet, ben de öyle dedim," dedi Kumkurdu. "O tavşan değil, içine talaş doldurulmuş eski bir deri parçası dedim. Ne aptal bir tilki, değil mi?"

Zackarina'ya göre tilki hikâyesi hiç de komik değildi, aptal ve sıkıcıydı. Ama birden beyninde bir şimşek çaktı. Çamaşır sepeti, çamaşırhane, buruşuk çarşaflar, bodrum duvarındaki delik ve içine talaş doldurulmuş deri.

"Peki, sonra ne yaptı o tilki?" dedi Zackarina sesi titreyerek. "O deri şeyi ne yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi Kumkurdu. "Belki ardıç ağaçlarının arasına atmıştır. Niye sordun?"

Kumkurdu başıyla ilerideki ardıç ağaçlarını işaret etti. Zackarina hemen oraya koştu. Dallara dikenlere aldırmadan ardıçların arasına daldı. İşte oradaydı. Tüysüz bir dala takılmıştı, gözleri parlıyordu.

Tüysüz'ü, diken ve ardıç yapraklarının arasından aldı Zackarina. Sarkık kulaklarını okşadı.

"Zavallı Tüysüz'üm benim," dedi.

Kumkurdu şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ama... O bir köpek değil ki," dedi. "Talaş dolu bir torba!"

Zackarina, Kumkurdu'na kaşlarını çatarak baktı. Aptalca konuşmalarını duymasın diye Tüysüz'ün kulaklarını kapadı.

"Talaş torbası sensin!" dedi.

Tüysüz'ü göğsüne bastırarak eve giden patikaya girdi. Tilki, Tüysüz'ünü bir daha asla alamayacaktı. Zackarina bir daha asla kaybetmeyecekti köpeğini.

Kumkurdu iç çekerek kumların üzerine uzandı; o beyaz, yuvarlak, pürüzsüz taşın yanına.

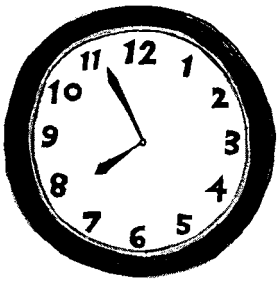
"Belli ki öfkelendi," dedi. "Ama ben neyse onu söyledim. Bir torba talaştı işte."

Burnuyla taşa dokundu.

"İyi ki sen varsın küçük taş," dedi. "Beni her zaman anlıyorsun."

Küçük taş bir milim bile kıpırdamadı. Tek bir söz bile etmedi. Ama o kadar yumuşak, o kadar güzeldi ki Kumkurdu'nun bağrına basası geliyordu.

TİK TAK ZAMAN

Bir yaz günüydü. Deniz kıyısındaki evde sabah olmuştu. Zackarina annesinin dizlerine oturmuş keyif çatıyordu. O en güzel sabahlardan biriydi. Esnemeli ve hafif uykulu ve sıcak ve tatlı kucaklı sabah. Annesi Zackarina'ya kitap okuyor, babası ufak tefek şeylerle uğraşıyordu. Ocakta lapa fokurduyor, duvar saati tıklıyordu.

"Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar," dedi annesi, kitabı kapadı. Zackarina'ya sarılıp başını kokladı.

"Dahaaa," dedi Zackarina.

"Bir kitap daha mı?" dedi annesi.

"Ama..." dedi babası, "vakit yok. Saat sekize geliyor."

Annesi birden telaşlandı.

"Ne? Sekiz mi?" diye bağırdı. "O kadar oldu mu?"

Oturduğu yerden öyle bir kalktı ki Zackarina neredeyse yere kapaklanıyordu. Annesinin çok acelesi vardı… *Çabuk… Yetiş… Ayakkabıları bul… Çanta nerede? Otobüs geliyor, koşmalıyım, akşama görüşürüz, haydi öptüm!*

Ve kayboldu.

Zackarina kaşlarını çatarak duvar saatine baktı. O siyah, sivri uçlu akrep ve yelkovanıyla çok sinir bozucuydu.

Tik tak, tik tak
Saat sekiz, haydi anne kalk!

Kapa çeneni, hain saat, dedi Zackarina içinden.

Babası masaya yulaf lapasını koydu.

"Ben bahçeye çıkıyorum," dedi. "Lapanı yedikten sonra sen de gelir misin?"

Zackarina başını salladı. Babası dışarı çıktı. Zackarina masaya oturdu, lapasını karıştırmaya başladı. Şu duvar saati olmasa ne iyi olacaktı. Onun yerine bir tablo ya da daha eğlenceli bir şey asılabilirdi. O zaman hiç kimse aceleyle çıkıp gitmezdi, hem de en güzel anlarda.

Bunları düşünürken aklına harika bir fikir geldi. Elindeki kaşığı pat diye sütlü lapanın içine attı. Ayağa kalktı. Sandalyeyi duvarın önüne çekti. Üzerine çıktı ve saati yerinden çıkardı, kucakladı ve güçlükle sandalyeden indi. Kapıdan dışarı süzüldü, merdivenlerden sessizce indi,

çimenlerin üzerinden parmaklarının ucuna basarak geçti. Sonra koştu bütün gücüyle, kumsala kadar.

Kumların üzerine oturdu, soluklandı. Kucağında... O hain saat vardı.

Saati bir kenara bıraktı, kumları kazmaya başladı.

Tik, tak, tik, tak.

Kumkurdu biraz uzakta kumların üzerinde kayıyor ve kum tanelerini sayıyordu. Daha şimdiden yediye kadar gelmiş, geriye yalnızca birkaç milyar kalmıştı. Tik taklar ona kadar ulaştığında, kaşınan kulaklarını dikti ve göz açıp kapayıncaya kadar Zackarina'nın yanında bitti.

"Benim gerçekten eşim benzerim yok," dedi.

"Eh biliyoruz artık," dedi Zackarina ve kazmaya devam etti.

"Eşsiz güzel ve eşsiz akıllıyım," dedi Kumkurdu. Uzun kuyruğunu keyifle salladı.

Zackarina başını kaldırıp Kumkurdu'na baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim," dedi Kumkurdu, "ne yapmak istediğini anladım."

Sustu ve bilmiş bir ifadeyle başını salladı.

"Şu tik tak aletini gömmek istiyorsun," dedi.

"Evet, gömeceğim," dedi Zackarina. "Çünkü çok rahatsız edici bir şey."

"Nasıl yani?" dedi Kumkurdu.

Zackarina kumları kazmaya ara verdi, açıklamaya çalıştı. Saat denilen şeyin huyu buydu. Durmadan rahatsız ediyor, insanın hevesini kursağında bırakıyordu. Ne zaman eğlenceli ve güzel bir şey yapacak olsalar, bu saat birdenbire ya yarım ya çeyrek ya da on geçiyordu. Size de eğlenceyi yarıda bırakmak kalıyordu. Yatak odasına gidiyor ve yatağa yatıyor ve uyuyordunuz.

"Ya da sekiz oluyor," dedi Zackarina. "Haydi, o zaman da bir şey okumaya zaman kalmıyor."

Kumkurdu kulağını saate dayayıp dikkatle dinledi.

...Tik tak tik tak tıraaallı

Saat zamanın kralı!
Tik tak tik tak tırallıyım
Ben zamanın kralıyım...

Kumkurdu ağız dolusu gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar gelene kadar kahkahalar atıp uludu.

Zamanın kralıymış! Ne aptal bir alet bu!

Saat öfkeyle titreyip TİK TAK'ladı.

"Amma da attın," dedi Kumkurdu.

Sırtını saate dönüp Zackarina'nın yanına oturdu.

"Saat yalnızca zamanı ölçer," dedi. "Ama zamana *hükmedemez*."

"Peki, bunu kim yapar?" diye sordu Zackarina.

Kumkurdu hiç kimsenin yapamayacağını söyledi.

Bu imkânsızdı çünkü zaman çok yaşlı ve çok büyüktü. Ve çok da güçlü! Bütün dünyanın kralları ve devlet başkanlarından daha güçlü. O ne yönetilebilir ne de durdurulabilirdi.

Zackarina kumsalda açtığı çukura baktı.

Eğer zamanı belirleyen saat değildiyse, kuma gömmenin bir anlamı yoktu. En iyisi, babası saatin yokluğunu fark etmeden tekrar mutfak duvarına asmaktı.

Zackarina, Kumkurdu'na hoşça kal dedi, saati alıp eve doğru yola çıktı. Ama birkaç adım sonra durdu, Kumkurdu'na döndü.

"Zaman gerçekten de dediğin gibi mi?" diye sordu. "O kadar büyük mü yani?"

"Kesinlikle," dedi Kumkurdu. "O kadar büyük ki sonunu göremezsin. Başını da. En azından buradan."

"Zaman kıtlığı diye bir şey yok öyleyse?" dedi Zackarina.

Kumkurdu binlerce beyaz istiridye kabuğu dişiyle güldü. "Zaman," dedi. "Zaman hiç kıt bir şey değil."

Zackarina eve gitti. Babası yokluğunun farkına varmadan saati yerine astı. O gün de diğerleri gibi geçti. Gün bitti akşam oldu.

Zackarina yatağına yattı. Annesi yanına uzanıp iyi geceler masalı okudu. O en güzel akşamlardan biriydi. Serindi, çarşafı çok güzeldi; uyku güzeli.

"Ve gökten üç elma düştü, bu masal da burada bitti," diye kitabı kapadı annesi.

Gülümsedi ve Zackarina'sını kucakladı.

"Biraz daha oku," dedi Zackarina. "Bir tane daha!"

"Hayır, olmaz," dedi annesi. "Saat çok geç oldu."

Zackarina doğrulup oturdu.

"Bak şimdi çok kızdım," dedi.

"Neden?" dedi annesi.

"Saatmiş! Saat yalnızca bir alet!" dedi Zackarina. "Elektrikli mikser gibi bir şey. Masallara hükmedemez herhalde!"

Annesi bir süre Zackarina'ya baktıktan sonra kitabı tekrar açtı.

"*Yeraltındaki Prensin Şapkası*," dedi. "Bunu dinlemek ister misin?"

Zackarina başını salladı ve gülümsedi ve tekrar yatağına gömüldü. *Yeraltındaki Prensin Şapkası* masalını seviyordu. Uzun ve güzel bir masaldı. Mutfaktaki radyodan hafif bir müzik sesi geliyor, babası telefonda konuşuyordu.

Ama... Başka bir ses daha gelmiyor muydu? Usul usul fısıldayan minik, minicik bir ses:

Tiklerim taklarım, hiç durmaz giderim.
Beni gömmediğin için çok teşekkür ederim!

BİSİKLET HIRSIZLARI

Kumkurdu ve Zackarina kumsaldaydı. İkisi de çok meşguldü. Kumkurdu denize girmiş etrafa su sıçratıyordu; şlop oraya, şlap buraya. Sıçratıyor ve düşünüyordu; *ne kadar güzel şeyler var bu hayatta; ne kadar faydalı, bunlardan herkesin olmalı.*

Merhabalar sıçrattı somurtkan dudaklara, yağmurlar sıçrattı kurak topraklara, sorular sıçrattı sorusuz cevaplara, öyküler sıçrattı öyküsüz kitaplara.

"Gel sen de sıçrat Zackarina!" diye bağırdı Kumkurdu.

Ama Zackarina'nın buna vakti yoktu, bisikletine kilit yapmakla meşguldü. İnce bir dal parçasını bisikletinin arka tekerine bağlamaya çalışıyordu. Bildiği en zor düğümleri attıktan sonra ipi iki ucundan çekti.

Çıttt!

Dal kırıldı.

Daha sağlam bir dal parçası bulmalıydı.

Kumkurdu su sıçratma işine ara verdi, ağır adımlarla kumsala çıktı.

Zackarina daha sağlam, hiç kırılmayacak bir sopa buldu. Sağlamlığını ölçmek için pat pat kumlara vurmaya başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Kumkurdu merakla. "Niçin patırdayıp duruyorsun?"

Zackarina durdu, saçları dağılmış, ter içinde kalmıştı. Elindeki sopayı bir kılıç gibi kumlara sapladı.

"Bisiklet hırsızları," dedi.

"Bisiklet hırsızları mı?" dedi Kumkurdu. "Onlar da ne?"

"Evet. Ne yaptıklarını bilmiyor musun?" dedi Zackarina. "Bisikletleri alıyorlar. Gelip alıyor ve çalıyorlar. Bunu bilmiyor muydun?"

Kumkurdu bilmiyordu ama bu tür şeylerden bahsedildiğini duymuştu.

"Ben de duydum," dedi Zackarina. "Radyoda söylediler, bisiklet hırsızlığı artmış."

Gözlerini kapadı. Bisiklet hırsızları geldi gözlerinin önüne. Nasıl sinsice yanaştıklarını, geceleri ormandan nasıl gizlice çıktıklarını gördü. Ellerinde el fenerleri, yüzlerinde siyah maskeler vardı.

Ürpererek açtı gözlerini.

Kumkurdu kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Şeyi merak ediyorum," diye mırıldandı. "Onu nereye bıraktığımı."

Derin düşüncelere dalarak hatırlamaya çalıştı. Sonra kumsalın ucundaki mağarasına gitti. Zackarina, Kumkurdu'nun mağarada nasıl dolaştığını, nasıl sağı solu kazdığını duydu. Sonra bir sevinç uluması yükseldi ve Kumkurdu yıldırım hızıyla geri geldi. Siyah bir boruyla birlikte. Çok küçük, yıpranmış bir boruydu, çok da eski bir şeye benziyordu.

"Çok eşsiz bir şey," dedi Kumkurdu. Boruyu havaya kaldırdı.

"Eşsiz ne?" dedi Zackarina.

"Hırsız dürbünü," dedi Kumkurdu.

Hırsız dürbününü bir gözüne dayayıp diğer gözünü kapadı. Bu dürbünü dört yüz yıl kadar önce, *Tahta Ayak*

Parmak adlı bir korsan kaptandan almıştı. Yoksa… dört yüz on iki yıl önce miydi? Bir salı günü?

"Her neyse," dedi Kumkurdu. "Bu hırsız dürbünüyle bütün hırsızları, soyguncuları, haydutları ve eşkıyaları gözetleyebilirsin."

"Dünyadaki bütün hırsızları mı?" dedi Zackarina.

Kumkurdu başını salladı, elbette öyleydi. Dürbünü evirdi çevirdi, ayarladı ve gözüne dayadı. Şimdi İngiltere'de bir banka soyguncusunu görüyordu ve Taklamakan Çölü'nde bir elma hırsızını.

"Ben de bakmak istiyorum," dedi Zackarina. "Bisiklet hırsızlarını görmek istiyorum."

Kumkurdu dürbünü bisiklet hırsızlarını görmeye ayarlayıp Zackarina'ya uzattı. Zackarina borunun içine baktı. Önce yalnızca titreyen bir çizgi ve bulanık renkler gördü. Ama sonra görüntü netleşmeye başladı… Ve nihayet gördü! Bir oğlan çocuğuydu. Kocamandı, hatta neredeyse yetişkin gibiydi. Üzerinde kırmızı bir kazak vardı. Bir köpekle oynuyordu. Elindeki sopayı gerilip attı, köpek sopanın peşinden koştu, sopayı ağzına alıp oğlana götürdü.

Çocuk köpeğin başını okşadı. Köpek kuyruğunu salladı. Birden dürbününün içinde bir şeyler çıtırdadı ve görüntü kayboldu.

Zackarina, Kumkurdu'na baktı.

"Bisiklet hırsızı o muydu?" dedi.

Kumkurdu dürbünü alıp salladı. Dürbün takırdadı.

"Ah! Hepten bozuldu," dedi.

"Ama köpeği vardı," dedi Zackarina.

Kumkurdu başını salladı, hırsızların her şeyi olabilirdi. Hatta doğum günleri bile. Hatta akşam yemeğinde krepleri ve *hatta ve hatta* üzeri ince çizgili mavi kravatları. Bir kısmının diş ağrısı bile vardı.

"Öyleyse niçin çalıyorlar?" dedi Zackarina. "Çalmanın yasak olduğunu bilmiyorlar mı?"

Zackarina'ya çarpık bir bakış fırlatan Kumkurdu güldü. İnsanlar şu dünyada tanıdığı en tuhaf yaratıklardı. Bazen harika bir şey oluyor; böğürtlen reçeli yapıyor, şarkılar söylüyor ve çocuklarla saklambaç oynuyorlardı.

"Ama bazen," dedi Kumkurdu. "Birbirlerine çok ama çok kötülük yapıyorlar."

"Evet," dedi Zackarina. "Bazen bisikletleri alıyorlar."

Zackarina kuma sapladığı sopayı çıkardı. Güzel, sağlam bir sopaydı. Zackarina'ya bakan Kumkurdu'nun yıldızlı gözleri parladı.

"Öyle," dedi. "Bazen birbirlerinin eşyalarını alıyorlar. Ve bazen sopalarla birbirlerini kovalıyor ve birbirlerine vuruyorlar."

Zackarina elindeki sopaya baktı.

"Peki, ne yapmak gerek?" dedi.

"Şey, ben su sıçratmaya devam edeceğim," dedi Kumkurdu.

"Su sıçratmak mı?" dedi Zackarina. "Bisiklet hırsızlarına su sıçratmanın ne faydası var?"

"Vurmanın da bir faydası yok," dedi Kumkurdu.

Zackarina sopayı elinden attı.

"Babamla konuşacağım," dedi. "Bana gerçek bir bisiklet kilidi alsın."

Bisikletini ve atlama ipini aldı, eve giden patikayı tırmanmaya başladı.

Kumkurdu, büyük köknar ağacının ardında kaybolana kadar Zackarina'nın arkasından baktı. Sonra koşarak denize girdi ve yeniden su sıçratmaya başladı. Oraya *şlop*, buraya *şlap*. Damlalar güneşin altında elmaslar gibi parladı.

Ve Kumkurdu su sıçrattı... Gücü yettiği kadar uzaklara.

Çocuklara oyuncaklar sıçrattı, hastalara şifa. Akılsızlara akıl sıçrattı, karanlığa ışık... Çaresizlere çare sıçrattı, umutsuzlara umut.

Sakin geceler sıçrattı ve tok mideler.

Uzun oyunlar sıçrattı ve mutlu günler...

UZAKLARA KAÇMAK

Önce bağıra çağıra kavga edildi. Öfkeli sözler uçuştu havada. Sonra ev sessizliğe büründü. Zackarina'nın babası mutfak duvarındaki lekeleri silmeye, annesi de yerleri süpürmeye başladı. Zackarina ne yapacağını bilemiyordu.

"Ben... ben de yardım edebilir miyim?" dedi.

Babası cevap vermedi. Duvarları silmeye devam etti. Annesiyse yalnızca:

"Hayır, teşekkürler Zackarina," dedi. "Gerek yok."

Zackarina bu cevaptan barışmaya yanaşmadıklarını anladı ve birden ne yapacağına karar verdi.

Kırmızı sırt çantasını aldı ve sessizce dışarı çıktı.

Sahile inen patika boyunca annesiyle babasını düşündü. Onu nasıl da özleyeceklerdi. Bir saat, haydi bilemedin biraz

daha sonra yokluğunu fark edecek ve aramaya başlayacaklardı. Endişelenecek ve bağıracaklardı: "Zackariiinaaa!"

Ama hiç yanıt alamayacaklardı.

İşte o zaman anlamaya başlayacaklardı. Zackarina'nın evden kaçıp uzaklara gittiğini anlayacaklar ve üzülecekler ve ağlayacaklardı.

Hayatları boyunca ağlayacaklar, diye düşündü Zackarina.

Dalların ve taşların ve köklerin ve tümseklerin üzerlerinden aştı ve patika bitti. Artık kumsal vardı ve deniz ve gökyüzü ve bütün bunların ortasında sağa sola koşturup duran Kumkurdu. Bir şeyler indiriyor, bir şeyler kaldırıyor, bir şeyler takıp, bir şeyler çıkarıyordu. Kuşlarla cıvıldıyor, rüzgârlarla fısıldaşıyor, dallarla yeşeriyor, karıncalarla çöp taşıyordu. Kumkurdu'nun her tarafından yardımseverlik akıyordu. En sonunda keyifle kumların üzerine uzandı ve tam o anda Zackarina'yı gördü.

Zackarina patikanın sonunda durmuş ona bakıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade, sırtında sırt çantası vardı.

"Kaçtım," dedi. "Evden kaçtım."

Kumkurdu dikkatle süzdü Zackarina'yı ama yalnızca üç saniye kadar. Sonra birden ayağa kalktı. Canlı ve heyecanlıydı.

"Aman ne iyi," dedi. "Şimdi sana da yardım edebilirim."

Hemen koştu, Zackarina'nın geride bıraktığı ayak izlerini kuyruğuyla sildi.

"Yeterince eşya almışsındır umarım," dedi. "Kalın çoraplar falan?"

"Ne kalın çorabı?" dedi Zackarina. "Niçin?"

"Tabii ki soğuk havalar için," dedi Kumkurdu. "Donmayasın diye."

"Ama yazdayız ya," dedi Zackarina.

"Şimdi öyle de," dedi Kumkurdu, "sonra ne olacak? Kuzey Kutbu'na gittiğinde?"

"Ama ben Kuzey Kutbu'na kaçmayı düşünmüyorum ki," dedi Zackarina.

Kumkurdu'na göre bu tür şeyler önceden bilinemezdi. Sıcak bir yere kaçacağını sanan çok kişi tanımıştı, örneğin Kanarya Adaları'na. Ama soluğu Kuzey Kutbu'ndaki buzdağlarının arasında almışlar, üstüne üstlük kalın çorapsız kalmışlardı.

Zackarina kumsal boyunca yürümeye başladı. Kumkurdu ayak izlerini silerek peşinden koştu.

"Peki, şemsiye aldın mı?" dedi. "Herhalde şemsiye almışındır?"

"Şemsiye?" dedi Zackarina. "Şemsiyeyi ne yapacağım?"

"Tabii ki yağmur için," dedi Kumkurdu. "Norveç'e gittiğinde."

"Ama ben Norveç'e kaçmayı da düşünmüyorum," dedi Zackarina.

"Öyle mi?" dedi Kumkurdu. "Peki, nereye kaçmayı düşünüyorsun o zaman?"

Zackarina durdu ve başıyla işaret etti.

"Oraya."

"Ah, hayır! Yalnızca oraya mı? Büyük köknar ağaçlarının olduğu yere?" dedi Kumkurdu. "Ama o zaman... o zaman seni kolayca bulurlar, hemencecik!"

Zackarina kumlara bir tekme attı. Şu Kumkurdu bazen hiçbir şeyi anlamıyordu. En basit şeyleri bile.

"Zaten amaç bu ya," dedi, "beni bulmaları. Bunun için evden kaçılır, bilmiyor muydun?"

Kumkurdu boğazını temizledi, boynunu kaşıdı. Hiç bilmez miydi, elbette biliyordu, kesinlikle. Bunu herkes bilirdi... Eve geri dönmek için evden kaçıldığını.

"Tabii daha iyi koşullarda dönülür," dedi Zackarina.

"Eee... Tabii ya, elbette," dedi Kumkurdu.

Olduğu yerde geriye döndü, kumsal boyunca yürüyerek daha önce sildiği ayak izlerini tekrar yerlerine yerleştirdi.

Zackarina ormanın kenarına gitti ve emekleyerek köknar ağaçlarının sık yeşil dallarının altına girdi. Dalların altı küçük bir kulübe gibiydi. Sırt çantasını açtı. Çantasının içinde köpeği Tüysüz, bir çizgi roman ve bir elma vardı.

Adının seslendiğini duydu, ses uzaktan geliyordu ve endişeliydi. Zackarina cevap vermedi. Endişeli sesler gittikçe yaklaştı, yaklaştı. Zackarina elmasını ısırdı.

"Şişşt! Sanki bir ses duydum," dedi babası.

Zackarina bir ısırık daha aldı elmasından.

"Buradan geliyor," dedi annesi. "Dalların altından."

Annesi bir dalı kaldırdı, eğildi ve baktı.

"Ah, benim sevgili küçüğüm," dedi. "Buradasın!"

Babası emekleyerek dalların altına girdi ve Zackarina'yı kucakladı. Zackarina da babasına sarıldı. Ama öyle sıkıca değil, birazcık.

"Özür dilerim," dedi babası.

"Niçin?" dedi Zackarina.

"Senin çok zahmetli bir çocuk olduğunu söylediğim için," dedi babası.

"Sana bağırdığım için ben de özür dilerim," dedi annesi. "Ama çok korkmuştum. O ne gürültüydü öyle!"

"Kırıldı mı?" dedi Zackarina.

Annesi başını salladı.

"Ama çok önemli değil," dedi. "O kahve makinesi çok eskiydi zaten."

Zackarina başını önüne eğdi, elmasından bir parça kabuk kopardı.

"Bilerek olmadı," dedi. "Top birden uçuverdi."

"Takma kafanı, bazen böyle şeyler olur," dedi babası. "Toplar birden uçuverir."

"Ama ben yine de eve gelmeyi düşünmüyorum," dedi Zackarina. "Çünkü ben evden kaçtım."

Sık, yeşil dalların altında bir süre sessizce oturdular. Kuşlar cıvıldıyordu.

"Burada hiç karınca olmaması ne garip," dedi babası.

"Harika bir yer," dedi annesi. "İnsanın burada geceleyesi geliyor."

"Evet, uyku tulumunda!" diye bağırdı Zackarina.

Ve öyle yaptılar.

Akşam olduğunda uyku tulumlarını sık yeşil dalların altına serip uyudular.

Ama tabii ki Kumkurdu uyanıktı. Yapacak işleri vardı. Denize girdi, yıldızlara göz kırptı ve evinden kaçan ama altında uyuyabileceği yeşil dallar bulamayan zavallılara şemsiye dağıttı.

YEŞİL DÜNYADA

Kumkurdu yassı kayaya uzanmış güneşlenirken, yanında oturan Zackarina da sivrisinek ısırıklarını kaşıyordu. Bir ayağında yedi, diğerinde üç ısırık vardı. Bu ne özel ne de tuhaf bir durumdu. Aslında o gün, hiçbir şeyde hiçbir tuhaflık yoktu.

Zackarina üzerine oturduğu kayayı okşadı. Güneşten sımsıcaktı. Sert ve griydi.

"Bazen düşünüyorum da," dedi Zackarina. "Ya başka bir yer daha varsa?"

Uykuya dalmak üzere olan Kumkurdu tek gözünü açtı. "Başka bir yer mi?"

"Bambaşka bir dünya," dedi Zackarina. "Her şeyin değişik olduğu."

Kumkurdu diğer gözünü de açtı.

"Nasıl yani?" dedi.

"Her şeyin süngerden yapıldığı bir yer," dedi Zackarina. "Ama her şeyin... Masaların ve sandalyelerin ve yerlerin ve büyüklü küçüklü bütün taşların..."

Süngerden yapılma bu yer ne kadar yumuşak olurdu. Canınızın istediği kadar düşerdiniz ama hiçbir yeriniz acımazdı. Düştüğünüzde yalnızca hoplardınız.

Kumkurdu başını kaldırıp denize baktı.

"İnsan mesela bir bilet bulduğunu da düşünebilir."

Bir bilet!

Zackarina kayanın üzerine sırtüstü uzandı. Gözünü kapayıp bir bilet hayal etti. Bunun nasıl bir bilet olduğunu çok iyi biliyordu.

"Yeşil," dedi Zackarina. "Açık yeşil ve çok küçük."

Bilet şimdi elindeydi... Kâğıt hışırtılı, açık yeşil ve çok küçük. Bir ucunda siyah bir çizgi ve bir makas resmi vardı.

"Bence makasa gerek yok, elle yırtılabilir," dedi Zackarina.

"Nasıl yani?" dedi Kumkurdu.

"Amannn! Sanki anlamıyorsun," dedi Zackarina. "İşte şöyle!"

Cırrrttt!

Bütün dünya sallandı. Gökyüzü çatladı ve Zackarina düştü... Sanki bir bulutun içinden geçer gibi, kayanın

içinden aşağılara düştü. Bir ışık parlayıp söndü, karıncalanan bir karanlık ve sonra her şey başkalaştı.

Zackarina gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini ovuşturdu.

Yeşildi. Her şey yeşildi.

Öyle çimen ya da orman gibi değil, başka bir yeşildi.

Her şey yemyeşildi!

Zackarina'nın başı döndü. Her şey çok değişik, çok tuhaftı; yeşilin tonları uçuşuyordu her tarafta. Ama yavaş yavaş alıştı, gördüğü şeyleri anlamaya başladı.

Açık yeşil bir gökyüzünde yemyeşil bir güneş parlıyordu.

Dar, yeşil bir sokak boyunca zeytin yeşili evler sıralanmıştı.

Bu dar, yeşil sokaktan koyu yeşil arabalar geçiyordu.

Sesler duydu ve gülmeye başladı... Sesler de yeşildi! Kokular da! Yeşil *kokuyordu*. Yeşil olmayan tek bir şey vardı; Zackarina'nın kendisi.

Ellerine baktı, kollarına ve bacaklarına. Tek bir yeşil leke yoktu. Yine de açık yeşil bir taşa oturup, ne olur ne olmaz diye sivrisinek ısırıklarını saydı. Yedisi bir bacakta, üç de öteki bacakta.

Daha önce neydiyse hâlâ öyleydi.

Tam o anda bir ses duydu. Yumuşak, neşe yeşili bir kız sesi.

"Anne bak! Yeni bir kız gelmiş!"

Zackarina başını kaldırıp baktı. O yeşil, dar sokakta yeşil bir kız ile yeşil annesi duruyordu. Karşıya geçmek için koyu yeşil arabaların durmasını bekliyorlardı. Yeşil anne, yeşil kızın elini sıkıca tutmuştu. Yeşil kız ile Zackarina göz göze geldiler. İkisi de gülümsedi. Zackarina, bu yeşil kızın tavşanları sevdiğinden kesinlikle emindi. Oturduğu taştan kalktı.

"Parka gidiyoruz, salıncağa bineceğiz," dedi yeşil kız. "Sen de gelmek ister misin?"

Zackarina başını salladı. Elbette isterdi. Kesinlikle salıncağa binmek isterdi!

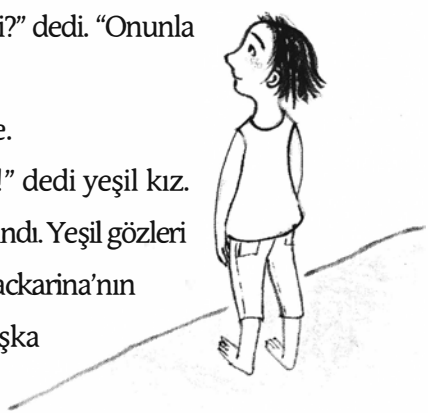
Yeşil kız annesinin elini çekiştirdi.

"O da gelebilir, değil mi?" dedi. "Onunla oynamak istiyorum."

"Kiminle?" dedi anne.

"Şu yeni kızla tabii ki!" dedi yeşil kız.

Yeşil anne etrafına bakındı. Yeşil gözleri kısa ama çok kısa bir an, Zackarina'nın üzerinde durdu. Sonra başka bir tarafa yöneldi.

"Yeni kız mı?" dedi. "Kimden bahsettiğini anlamadım."

Zackarina bütün dünyanın sarsıldığını hissetti.

Açık yeşil gökyüzü çatladı... Karıncalanan bir karanlık... Bir ışık parlayıp söndü ve Zackarina geri döndü... Kendi bildik dünyasına. Kumkurdu hâlâ yassı kayanın üzerinde uzanıyordu; sarı sevecen ve çöl sıcağı.

"Ee, nasıldı?" dedi. "O başka yer nasıl bir yerdi?"

Zackarina öfkeli bir kedi gibi tısladı.

"Yalan söyledi!" dedi. "Beni gördü, orada olduğumu biliyordu."

"Kim?" dedi Kumkurdu. "Kim yalan söyledi?"

"O yeşil teyze. Ondan hiç hoşlanmadım."

Zackarina, Kumkurdu'na yeşil ülkede olup bitenleri anlattı. Kumkurdu ilgiyle dinledi. Anladığı kadarıyla çok değişik bir yerdi ama aynı zamanda çok tanıdıktı.

"Peki sen?" dedi Kumkurdu. "Sen de değişik miydin?"

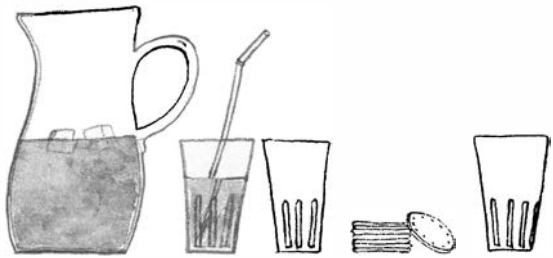
"Hem evet hem hayır ve hem hayır hem evet," dedi Zackarina. "Ama daha fazlasını söyleyemem çünkü sıra sende."

"Ne sırası?" dedi Kumkurdu.

Zackarina yassı kayanın üzerine yüzüstü uzandı. Güneşten sımsıcaktı, sert ve griydi. Denize baktı.

"Bir tavşan hayal et," dedi. "Bütünüyle yeşil olsun."

Kumkurdu hayal etti...

PARTİ GÜZELİ ZACKARİNA

Zackarina, annesi ve babası akşamüstü bir partiye gideceklerdi. Klara Teyze adında biri için düzenlenen partiye. Klara Teyze yüz yaşına basacaktı.

Zackarina bu teyzeyle hiç karşılaşmamıştı. Babasının söylediğine göre çok iyi kalpli, çok hoş bir teyzeydi.

"Ben kırmızı elbisemi giyeceğim," dedi annesi.

"En güzel elbiseniii!" dedi Zackarina. "Altın küpelerini de takacak mısın?"

Annesi başını salladı. Evin önündeki merdivenlerde oturmuş, böğürtlen şerbeti içip bisküvi yiyorlardı. Sıcak bir rüzgâr esiyor, şerbet bardaklarının etrafında uykulu uykulu vızıldayan sinekler dolanıyordu.

"Ben takım elbisemi giyip açık gri kravatımı takacağım," dedi babası.

Bunu duyan Zackarina, büyük bir parti olacağını anladı. Yoksa babası hiç kravat takmazdı.

"Tamammm! Ben de biliyorum," dedi. "Ne giyeceğimi yani."

Hemen odasına koştu, mavi giysilerini aramaya başladı. Parlak mavi bir tayt, aynı renkte bir bluz ve koyu mavi pelerindi aradıkları. En çok da pelerini seviyordu. Anneannesi ince, parlak bir kumaştan dikmişti.

Zackarina mavi giysilerini giyip aceleyle dışarı çıktı. Şöyle bir kendi etrafında döndü, pelerini bir güzel havalandı.

"Ta ta ta taa!" diyerek kollarını iki yana açtı.

Annesiyle babası önce Zackarina'ya, sonra da birbirlerine baktılar... Çok kısa bir an.

"Mavi giysiler!" dedi babası.

"Hayır Zackarina, bunlar olmaz," dedi annesi. "Elbise giy, şu beyaz dantelli olanı. O çok güzel."

Zackarina'nın omuzları çöktü. Bir bisküvi alıp minnacık bir parça ısırdı. Biraz böğürtlen şerbeti de içecekti ama bardağın içinde bir sinek yüzüyordu.

"O beyaz elbiseden hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Rahat değil."

Elindeki bisküviyi bırakıp denize doğru koştu. Patikayı yarılamışken bir fiyonk gördü; bir çalıya takılmış, bir ucu rüzgârda dalgalanıyordu.

Zackarina fiyongu çalıdan dikkatle kurtardı, alıp kumsala indi. Kumkurdu'na bakındı ve hemen gördü. Ama yalnızca kulaklarını. Büyük bir taşın arkasında, olağanüstü sivriltilmiş ve parlatılmış iki kulak vardı.

"Bak ne buldum!" diye bağırdı Zackarina. "Ben bir... bir..."

Bir "fiyonk" diyecekti ama sözcük diline yapışıp kaldı. Çünkü şimdi Kumkurdu'nun tamamını görüyordu. Büyük taşın üzerine çıkmış, ayakta duruyordu… Açık pembe bir balerin tütüsüyle.

"Aman ne harika!" dedi Kumkurdu. "Benim fiyongum. Arayıp duruyordum!"

Taşın üzerinden atladı, küçük adımlarla Zackarina'ya doğru yürüdü. Tül eteği ileri geri sallandı, kumlu kürkü-

nün üzerinde küçük, gümüş pullar ışıdı. Fiyongu alıp bir kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Güzel, değil mi?" dedi, sivri dişlerini göstererek güldü.

Zackarina ne diyeceğini bilemedi.

"Şey... Giysilerin..." dedi. "Yani, ben senin şeyden hoşlanmadığını sanıyordum... giysilerden."

Kumkurdu şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ama bunlar sıradan giysiler değil ki," dedi.

"Öyle... öyle de..." dedi Zackarina.

"Tabii ki öyle," dedi Kumkurdu. "Bu benim balerin güzeli parti eteğim."

Eteğinin orasını burasını çekiştirdi, sağını solunu düzeltti. O günün "Büyük Karınca Yuvası Günü" olduğunu söyledi. Karınca Bayramı da denilebilirdi. Dünyanın bütün karıncaları bal özü dolu kadehler kaldırıp büyük ve sağlam yuvalar diliyorlardı birbirlerine.

"Beni davet etmeyi hiç ihmal etmezler," dedi Kumkurdu. "Çünkü ben şeref karıncasıyım."

Mutluluktan ışıyarak kendi etrafında döndü; açık pembe ve gümüş sarı.

"Bu karınca şöleninde istediğin gibi giyinebiliyor musun?" diye sordu Zackarina.

"Yoo, hayır, hiç! Kesinlikle olmaz," dedi Kumkurdu. "Karıncaların bir sürü kıyafet kuralları var."

Bu kuralları saymaya başladı: Bir kere, *baştankara* mavisi ya da *ağaçkakan* kırmızısı giyilemezdi ya da *ayı kürkü* başlığı. *Çizgili kazak* da kesinlikle yasaktı. Çünkü bir zamanlar, çok tanınmış bir karınca kraliçesi böyle bir kazağa takılıp sonsuza kadar kaybolmuştu.

"Yani çizgili kazaklar karıncaların dünyasında uğursuzluk demektir," dedi Kumkurdu.

Karınca dünyasının kuralları çok karıncalı, çok karmaşık geldi Zackarina'ya. Ama Kumkurdu'na göre çok basitti, yeter ki ezberlensindi.

Kumkurdu tıpkı bir balerin gibi tek ayağının üzerinde dans ederek köknar ağaçlarına doğru gitti ve güzeller güzeli balerin tütüsüyle ağaçların arasında kayboldu.

Zackarina eve döndü. Örümcek ağı kadar ince ve fırtınalı hava kadar mavi pelerininin içinde rüzgâr oynuyordu.

"Ben güzelim," dedi kendi kendine. "Parti güzeli."

Eve girdi. Annesiyle babası mutfaktaydı, neredeyse parti hazırıydılar. Annesi küpeleriyle uğraşıyor, babası kravatını bağlamaya çalışıyordu. Her taraf parfüm kokuyordu.

"Kravat yerine keşke papyon taksaydım," dedi babası.

Zackarina mutfağın ortasına dikildi, tepeden tırnağa maviydi.

"Bu partinin," dedi, "kuralları mı var yani?"

"Eh, kibar ve neşeli olmalı. Bunun gibi şeyler işte," dedi babası.

"Ve eğlenmeli," dedi annesi. "Sanırım Klara Teyze en çok buna önem verir, herkesin neşeli olmasına."

"Madem öyle," dedi Zackarina, "mavi kıyafetlerimle gelmek zorundayım."

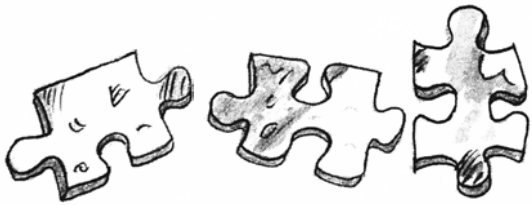
"Neden onlarla gelmek zorundasın?"

"Çünkü başka türlü asla neşeli olamam," dedi Zackarina. "En azından bütün bir parti boyunca."

Papyonlar ve kravatlar, küpeler ve kolyeler hakkında biraz gevezelik, parti elbiseleri hakkında da biraz dırdır edildikten sonra, Zackarina'nın istediği gibi oldu. Akşamın geç saatlerinde, yeni ütülenmiş mavi giysileriyle Zackarina, Klara Teyze'nin elini tuttu, dizlerini kırıp selam vererek doğum gününü kutladı.

Klara Teyze yüz yıllık gözleriyle Zackarina'ya uzun uzun baktı.

"Ne kadar güzelsin, Zackarina," dedi. "Parti neşesi güzelisin."

EVDE TEK BAŞINA

Zackarina mutfak masasının başına oturmuş yapbozla uğraşıyordu. Çok zor bir yapbozdu, saray yapbozu. Şimdiye kadar bütün parçaları bir araya getirmeyi hiç başaramamıştı. Ama şimdi yalnızca birkaç parça eksikti; kuleden ve tavandan birkaç parça.

Tam o anda elinde araba anahtarıyla babası mutfağa girdi.

"Alışveriş yapmamız gerek," dedi. "Haydi ayakkabılarını giy de gidelim."

Zackarina yapbozdan başını kaldırıp babasına baktı. Ama minnacık bir an.

"Şimdi olmaz," dedi. "Benim işim var."

"Ama mağazalar birazdan kapanacak," dedi babası. "Hemen çıkmalıyız."

"Sen kendin git o zaman," dedi Zackarina. "Ben gelmeyeceğim."

Eline bir parça alıp kulenin tavanına yerleştirdi. Parça tam yerini buldu. Babası saate baktı.

"Emin misin?" dedi. "Evde yalnız kalabilir misin?"

"Offf, eveeet!" dedi Zackarina. "Gelmeyeceğim dedim ya!"

Babası anahtarı şıngırdattı, bir kez daha saatine baktı.

"İyi o zaman, zaten fazla gecikmem," dedi. "Ama gerçekten sen?.."

"Eveet, eveeet, haydi güle güleeee," dedi Zackarina.

Babası mutfaktan çıktı, "Haydi öptüm!" diye seslenip dış kapıyı kapadı. Arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

Bir sessizlik çöktü etrafa.

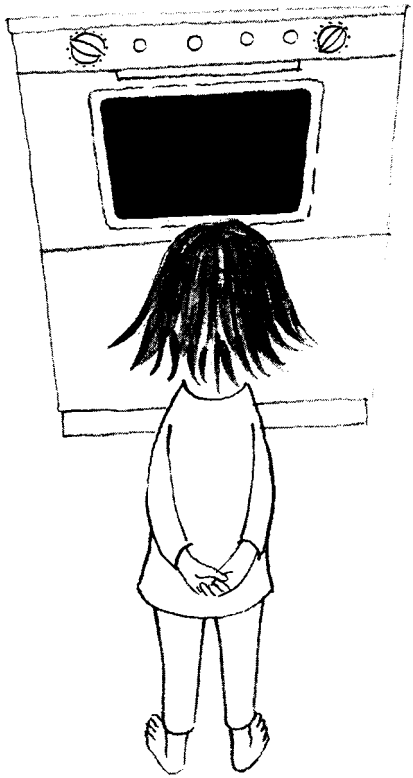
Zackarina bunu hemen fark etti; tuhaf bir sessizlikti. Tanımadığı bir sessizlik, tanımadığı bir ıssızlık. Böyle bir şeyi ilk defa hissediyordu. Evde ilk defa yalnız başına kalıyor, ev ona ilk defa bu kadar boş geliyordu.

Kısa bir süre, diye düşündü. Babası birazdan gelirdi.

Ama düşünmeden duramıyordu. Evin ıssızlığı kafasına yerleşmişti bir kere. Kulaklarında bir boşluk uğulduyordu. Mutfak birdenbire çok değişmişti. Sanki hiç bilmediği bir yerdi. Hatta sesler bile yabancıydı. Damlayan musluk, homurdanıp susan buzdolabı.

Sonra fırın! Siyah, düğme gözlerini Zackarina'ya dikmiş, dört köşeli ağzını kocaman açmıştı.

Zackarina bir yapboz parçası daha aldı. Evirip çevirdi.

Musluk damladı.

Buzdolabı tıkırdadı.

Merdiven gıcırdadı...

Ve... Zackarina dışarı fırladı. Yapbozu, mutfağı ve evi geride bıraktı; koştu, koştu, gücü yettiği kadar hızlı, ta kumsala kadar. Ardıç ağaçlarının yanında durdu, dönüp eve baktı.

Fırını düşündü. Hep böyle gözlerini dikip ağzını kocaman açıyor muydu?

Sonra yassı kayaya gitti. Kumkurdu oradaydı. Zackarina hemen yanına oturdu. Pütürlü yumuşaktı Kumkurdu, çöl kumu kürkü altın gibi parlıyordu. Bir süre sessizce oturup denizi seyrettiler.

"Ben bugün evde yalnız başımaydım," dedi Zackarina. "Ama kısa bir süreliğine."

Kumkurdu, Zackarina'ya mavi bir bakış attı. O kısa sürede neler hissettiğini sordu. Çok iyi bir kısa süre mi, yoksa çok kötü bir kısa süre miydi?

"Bilemiyorum," dedi Zackarina. "İkisinin ortası bir şeydi."

Kumkurdu'nun pütürlü sıcak kürkünü okşadı.

"Keşke büyük olsaydım," dedi.

"Büyük mü? Niçin?" dedi Kumkurdu.

"Çünkü büyükler..." dedi Zackarina, "herhalde böyle hissetmezler. Yalnız kaldıklarında yani... Fırının gözlerini üzerlerine dikip ağzını kocaman açtığını düşünmezler."

"Öyle mi?" dedi Kumkurdu. "Yalnız kaldıklarında hiçbir şey hissetmezler mi?"

"I-ıh," dedi Zackarina, "buzdolabının çıkardığı tuhaf seslere aldırmazlar."

Kumkurdu kulaklarını dikti.

"Tuhaf sesler mi?" dedi." Nasıl yani?"

Zackarina buzdolabının çıkardığı sesleri taklit etti; nasıl uğuldayıp takırdadığını. Sonra musluk! Şıp, pıt. Merdiven

de gacırdayıp gıcırdıyordu. Kumkurdu dikkatle dinledi. Sonra başını salladı ve sonra kuyruğunu sallayarak tempo tuttu.

"Şıpşıp... pıtpıt... gacırrrgıcırrr... gıcırrrr... şıpışıp... pıtıpıt."

Zackarina da ellerini çırparak tempoya katıldı. Şıpladılar, pıtladılar, gacırdadılar, gıcırdadılar ve buldukları bu yeni şarkıya, *yalnız evin gacırtı gıcırtı şarkısı* adını verdiler. Ama Zackarina, Kumkurdu gibi sesler çıkaramadığına üzüldü.

"Baksana," dedi Kumkurdu'na, "bir yerlerde sakladığın teneke bir kutun var mı?"

Şansına böyle bir kutu vardı. Küçük, kırmızı bir pastil kutusu. Kutuyu bulup Zackarina'ya verdi. Zackarina, Kumkurdu'nun altın sarısı çöl kürkünü okşadıktan sonra kutuyu açıp içine kum doldurdu. Kapağını kapadı ve sallamaya başladı.

"Ooo, ne güzel!" dedi Kumkurdu. "Ne enfes bir müzik! Haydi biraz daha çal!"

Ama Zackarina çalmadı. Eve gidip yapbozunu tamamlamak istiyordu.

Eve doğru yola çıktı. Patikayı tırmandı, ıssız eve yaklaştı; sonra biraz daha, daha da çok yaklaştı.

Fırına bakmayacaktı. Ona aldırmayacaktı.

Bunları düşünerek mutfağa girdi, yalnızca masaya ve üzerindeki yapboza baktı. Elindeki kırmızı, küçük teneke kutuyu sıktı, neredeyse Kumkurdu kadar sıcaktı kutu.

Buzdolabı titredi, musluktan bir damla damladı.

Zackarina kum dolu kutusunu sallayarak şarkı söyledi; bir opera şarkıcısı kadar yüksek sesle. "Trallala yabadaba daaa." Veee, son yapboz parçasını da yerine koydu.

Babası, elinde alışveriş torbalarıyla mutfağa girdi.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Zackarina'ya.

"Yarı iyi," dedi Zackarina. "Şarkı söylemek çok yorucuydu."

"Şarkı söylemek mi?" dedi babası. "Ben senin yapbozu tamamlayacağını sanıyordum."

"Evet ama şarkı da söyledim," dedi Zackarina. "Şöyle!"

Gelecek sefere fırının üzerine bir şey örtelim adında, kum hışırtılı uzun bir şarkı söyledi. Kıyıda, yassı kayanın üzerinde uzanan Kumkurdu da kıvrık kuyruğuyla tempo tuttu.

CENAZE TÖRENİ

Bir gün acıklı bir şey oldu. Akşam yemeğini yemişler, sıra tatlıya gelmişti. Zackarina'nın babası tam elmalı pastayı kesecekken, pencereye bir şey çarptı.

"Aman! Bu da ne?" dedi Zackarina.

"Ah, hayır ya, bir kuş," dedi annesi.

"Off, pencereye çarptı," dedi babası.

Elmalı pastayı bıraktılar, kuşa bir şey olup olmadığını merak ederek dışarı çıktılar. Bir şey olmuştu. Kuş ölmüştü.

"Boynu kırılmış," dedi baba. "Bir ardıç kuşu."

"Yazık ya!" dedi annesi. "Ne de güzel öter bu kuşlar."

Zackarina diz çöküp kuşa baktı. Kanatları açık, sırtüstü yatıyordu. Çimenlerin üzerine uzanmış bir ardıç kuşu meleği gibiydi. Gözleri açıktı ama hiç yaşam ışığı yoktu.

"Ne yapacağız?" dedi annesi. "Onu böyle bırakamayız."

Zackarina ayağa kalktı.

"Böyle bırakmayacağız," dedi. "Onu gömeceğim. Kumsalın oralarda bir mezar kazacağım."

Annesi kuşu içine koyabilecekleri bir karton kutu buldu. Babası mezar kazabilecekleri küçük bir bahçe küreği getirdi. Zackarina kutuyu ve küreği alıp kumsala doğru yürümeye başladı.

Ağır adımlarla yürüyor, kutuyu dikkatle taşıyordu.

Ölü bir kuşla patikada yalnız başına yürümek çok etkileyici bir şeydi. Aslında yalnız sayılmazdı. Hemen yanı başında, bir rüzgâr fısıltısı kadar sessiz, kum sarısı bir gölge vardı. Kumkurdu'ydu bu. Ardıç kuşunun pencereye çarptığını o da görmüştü.

"Üzgün müsün?" diye sordu Zackarina.

Gölge ışıdı.

"Ölüm ve hüzün her zaman birlikte gezerler," dedi.

Onlar kardeşler gibi el ele giderlerdi. Zackarina, Kumkurdu'nun ne demek istediğini anladı.

"İşte buraya," dedi Zackarina. "Onu buraya gömeceğim."

Zackarina kutuyu küçük, güzel bir fidanın yanına koydu. Toprak, yumuşak yeşil çimenler ve yıldızlara benzeyen minik, beyaz çiçeklerle kaplıydı. Kumkurdu çöl sarısı ışıyarak Zackarina'nın etrafında dolaştı. Küçük fidanın yapraklarını parlatarak daha bir güzelleştirdi.

Zackarina küreği alıp kazmaya başladı. Yer çok sertti, bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Kolu ve beli ağrımaya başlamıştı.

"Yok, biraz dinlenmeliyim," dedi. "Bu iş çok zormuş."

"Evet, mezar kazmak hiç kolay değil," dedi Kurnkurdu.

Zackarina kutuyu yanına çekti, içindeki kuşa baktı. Kanatları çok zarif, çok parlaktı. Sanki canlı gibiydi... Ama değildi işte.

Yerden bir çubuk aldı, kuşun sarı gagasına dokundu. Biraz daha dokundu, gaga açıldı. Ne kadar da küçük bir dili vardı.

Hiç dişi yoktu.

Kazdığı çukura baktı, içinde iplik kadar ince bir solucan gördü. Eline almaya çalıştı ama solucan bir deliğe girip kayboldu. Toprağa dokundu Zackarina. Soğuk ve nemliydi.

"Kuşu mutlaka gömmek mi gerekir?" diye sordu Zackarina.

"Hayır," dedi Kumkurdu. "Mutlaka gömmek gerekmez."

Zackarina düşündü, gökyüzüne ve ağaçlara baktı. Her tarafta uçuşup cıvıldayan kuşlar vardı, yaşayan kuşlar.

"Gömmesek de ağaca assak, olmaz mı?" dedi Zackarina. "O zaman yalnız kalmaz... Karanlıkta da."

"Olur, tabii," dedi Kumkurdu, "ama o kuş karanlığı fark etmez artık. Yani ölmüşken."

"Ya da küçük bir gemi yapsak?" dedi Zackarina. "Yelkenli bir gemi. Onunla denize bıraksak."

Ardıç kuşunu o küçük yelkenlinin içinde düşündü; mavi, masmavi denizde usul usul salınarak uzaklara gidiyordu. Karanlık bir çukura gömülmekten çok daha iyiydi bu. Ama aklına fırtınalar geldi Zackarina'nın. Ya fırtına kopar da gemi batarsa!

"O zaman belki boğulur," dedi Zackarina. "Ardıç kuşları yüzme bilmezler herhalde, değil mi?"

"Bilmezler," dedi Kumkurdu. "Özellikle de ölü olanları."

"Tabii ya!" dedi Zackarina. "Çok fena bir şey."

"Boğulmaması mı?" dedi Kumkurdu.

"Hayırrr! Nasıl bir şey istediğini söyleyememesi," dedi Zackarina.

Kumkurdu başını salladı. Ölülerle yaşanan en büyük sorunlardan biri buydu... Soruları cevapsız bırakırlardı.

"Belki umurunda bile değil," dedi Zackarina.

"Evet, büyük ihtimalle öyle," dedi Kumkurdu.

Zackarina tekrar kuşa baktı. Gerçekten öyle miydi? Cenaze töreniyle hiç ilgilenmiyor muydu? Bir parçacık bile mi?

"Öyleyse ben de kendi başıma karar veririm," dedi Zackarina.

"Sanırım en iyisi bu," dedi Kumkurdu.

Zackarina düşüncelerini toparlayabilmek için birkaç takla attı. Ardıç kuşunu ne yapacaktı? Gömse mi, yoksa ağaca mı assaydı? Ya da bir yelkenliyle denize mi bıraksaydı? Yoksa mutfaktaki buzluğa mı koysaydı? Güzel bir torbayla, yanına çiçekler de koyardı. Buzlu bir cenaze töreni! Yahut... Tam tersi! Ateş! *Kuş ateşli* cenaze töreni!

Bu durumda yardım alması gerekiyordu. Kibritli yardım.

Karar vermek çok zordu. Ama yedi takla attıktan sonra ne yapacağına karar vermişti. Gömecekti.

"O zaman onunla ilgilenebilirim," dedi. "Mezarının etrafına çiçekler dikerim, arada bir başında oturup ağlarım."

"İyi bir karara benziyor," dedi Kumkurdu.

Kısa zamanda mezar hazırdı: Mezar taşı, bir çelenk ve çiçek buketleri. Çukurun içine istiridye kabuklarından beyaz bir yatak yapıldı, ardıç kuşu bu yatağa yatırıldı ve üzeri gül yapraklarıyla örtüldü.

"Bu iyi oldu," dedi Zackarina, "gözüne toz kaçmaz."

Annesiyle babası da cenaze törenine geldiler. Elmalı pasta ve meyve suyu da getirmişlerdi. Bildikleri en güzel şarkıları söylediler hep birlikte; kederli ve neşeli şarkıları. Sonra uzun süre kuşlar ve melekler hakkında konuştular. Hepsi için çok güzel bir cenaze töreni olmuştu.

Zackarina eve gitmeden önce elmalı pasta ufalayıp mezarın çevresine serpti.

Kuşların da teselli için ziyafete ihtiyaçları vardı.

Ay yükselmiş, kuşlar ve insanlar uykuya dalmışlardı. Kumkurdu uyanıktı. Oturmuş denize bakıyordu. Yanı başında kız kardeş Hüzün vardı. Birlikte teselli yıldızlarını yaktılar.

RENKLERİ DÜŞÜNMEK

Zackarina hafif bir gök gürültüsü sesine uyandı. Pencerelerde yağmur damlaları pıtırdıyordu. Gece yarısıydı. Yatağında doğruldu. Odası neredeyse kapkaranlıktı. Duvarlar koyu gri, yorganı siyahtı.

Tuhaf, diye düşündü. Bir yanlışlık var.

Tekrar yattı ve hemen uyudu.

Uyandığında sabah olmuştu. Pencereden içeri güneş süzülüyordu. Duvarlar beyaz, yorganı kırmızıydı. Giyinip mutfağa indi. Annesi işe gitmişti. Babası yulaf lapasını masaya yeni koymuştu. Oradan buradan bir şeyler konuşuyor ama Zackarina pek dinlemiyordu.

"Neyin var?" diye sordu babası. "Yorgun musun?"

"I-ıh, düşünüyorum," dedi Zackarina.

Masadan kalkıp hole gitti. Kırmızı çizmelerini giydi, küçük elbise odasına girdi ve kapısını kapadı. Odanın ışığını açıp kapamaya başladı. Önce yavaş, sonra hızlı.

"Zackarina!" diye bağırdı babası. "Lambayla oynama!"

Zackarina elbise odasından çıktı.

"Oynamıyorum," dedi, "deney yapıyorum."

Sonra dışarı çıktı.

Geceki yağmurlu rüzgârlı hava çekip gitmişti, güneş parlıyordu. Ama kumsal hâlâ şimşekliydi. Çünkü Kumkurdu şimşekler gibi yanıp sönerek, çatırdayıp patırdayarak koşuşturup duruyordu. Bütün gece vahşi hava avlamış, fırtınalı şimşeklerle dolmuştu.

"Hey! Dursana! Konuşmalıyız!" diye bağırdı Zackarina.

Kumkurdu keskin bir fren yaptı.

"Tamam, konuşalım!" dedi. "Kötü havadan konuşmaya ne dersin?"

"Hayır," dedi Zackarina. "Renkleri konuşalım."

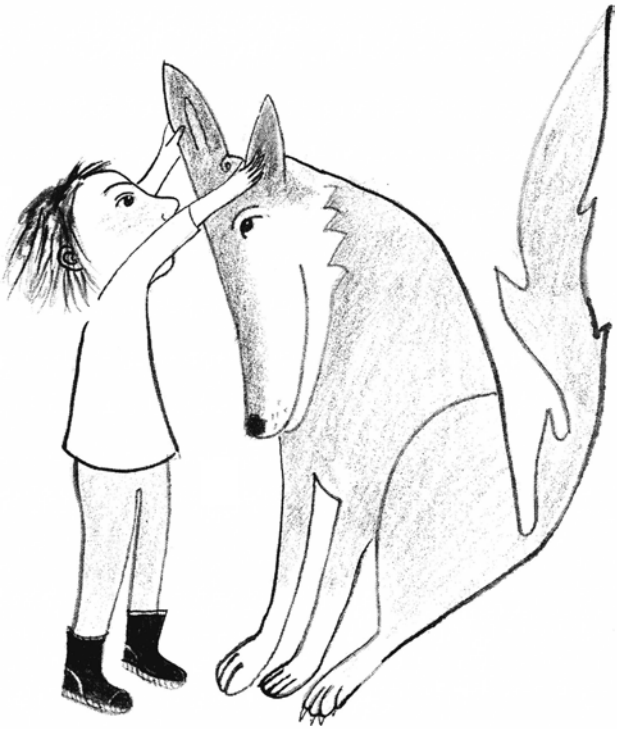
"Olur, maviyi konuşalım o zaman!" dedi Kumkurdu. "Mavi çok lezzetli. Özellikle yağmur ıslağı mavi."

"Ama benim yorganım mavi değil, kırmızı," dedi Zackarina.

"O da çok leziz," dedi Kumkurdu.

"Evet, ama geceleyin siyahtı," dedi Zackarina.

Kumkurdu burnunu kırıştırdı. O, siyahtan çok mavi yemeyi tercih ederdi.

"Siyah pek doyurucu değil," dedi.

Zackarina iç çekti. Şu fırtınalı hava, Kumkurdu'nun aklını karıştırmıştı herhalde. Kumkurdu'nun kulaklarını tuttu, kendine çevirdi ve söyleyeceklerini tek tek, sözcüklerin üzerine basarak söyledi.

"*Yorganım gündüzleri kırmızı,*" dedi. "*Geceleri de aynı kırmızı mı?*"

Kumkurdu gözlerini iyice açtı, dudakları küçülüp yusyuvarlak oldu.

"Ha! Onu mu diyorsun?" dedi. "Renklerin geceleri nereye gittiğini merak ediyorsun?"

"Yalnızca geceleri değil," dedi Zackarina. "Elbise odasında da durum aynı."

Sabah yaptığı deneyi anlattı.

Elbise odasında lamba yanarken çizmeleri hep kırmızıydı. Sonra lambayı söndürmüş, oda kararmıştı. Çizmeleri hâlâ ayağındaydı, bunu hissediyordu tabii. Ama hâlâ kırmızı mıydılar? Lamba yanarkenki kadar kırmızı?

Kumkurdu kesin bir ifadeyle, "Yok!" dedi. Karanlıkta kırmızı çizme olmazdı.

"Peki, hangi renkteler öyleyse?" dedi Zackarina. "Eğer kırmızı değillerse?"

"Karanlıkta renk olmaz," dedi Kumkurdu. "Çünkü renkler ışığın içindedir."

Kumkurdu, pençeleriyle bir demet cızırtılı güneş ışığı tutup öyle bir salladı ki bir ip gibi dalgalandı güneş ışığı. Zackarina, Kumkurdu'nun bunu nasıl yaptığını anlayamadı ama renkleri gördü. Kırmızıyı ve yeşili ve maviyi gördü. Renkler birbirlerine karıştı ve akla gelebilecek her türden renge büründü.

"Işık bir deniz gibidir," dedi Kumkurdu. "Renkler de bu ışık denizinin dalgalarıdır."

Kumkurdu güneş ışığı demetini bıraktı. Dalgalar yıldırım hızıyla ışık denizine atıldı ve dalga dalga yayılarak önlerine ne gelirse çarptılar.

"Işık dalgaları çarpar," dedi Kumkurdu. "Önüne çıkan her şeyle çarpar."

Zackarina kırmızı çizmeli ayaklarına baktı.

"Şimdi bile mi?" dedi.

"Elbette," dedi Kumkurdu. "Şimdi ışık dalgaları senin çizmelerine çarpıyor, tabii bir kısmı da gözlerine sıçrıyor."

Zackarina gözlerini kırpıştırdı.

"İşte o zaman sen kırmızı görüyorsun," dedi Kumkurdu. "Ama bir sincap, senin çizmelerine gri derdi herhalde. Bir kelebek... şey, o da... leylak moru derdi belki."

"Mor mu? Ama çizmelerim kırmızı," dedi Zackarina.

"Evet... En azından ışıkta."

Kumkurdu'na göre nesnelerin belirli bir rengi yoktu. Renk daha çok gözümüzün ve kafamızın içinde olan bir şeydi. Çizmelerin rengi, farklı gözlere farklı görünürdü.

"Hem renk ışığa da bağlıdır," dedi Kumkurdu. "Eğer güneş mavi ışısaydı, sen çizmelerinin rengini... şey... şey gibi..."

Sustu, denizde uzaklarda bir yerlere baktı, patilerini indirip kaldırmaya başladı, atlamak için gerindi.

"Ama dur bakalım," dedi Zackarina. "Eğer güneş mavi ışısaydı ne olurdu? Benim çizmelerimin rengi yani?"

Ama Kumkurdu denizin uzaklarına atlamıştı. Doğuda küçük, mor fırtınalı bir hava görmüştü, pamuk şekeri kadar yumuşak, gevrek, sarı çatırtılı şimşeklerle dolu bir hava.

Zackarina eve döndüğünde babası dışarıdaydı. Bütün yatak örtülerini havalandırmak için dışarı çıkarmıştı; çarşafları ve nevresimleri ve battaniyeleri ve yorganları ve yastıkları.

"Sence mavi ışıklı lamba var mıdır?" diye sordu Zackarina.

"Şey, sanırım var," dedi babası.

"Harika," dedi Zackarina. "Ben o lambadan istiyorum."

"Mavi ışıklı lamba mı? Neden?"

"Deney yapacağım," dedi Zackarina. "Elbise odasında."

Yumuşacık yorganını kucakladı, açık kırmızıydı. Hiç değilse şimdi öyle görüyordu.

"Şu kırmızı çok lezzetli bir şey," dedi Zackarina, "gözlerimde çilek tadı bırakıyor."

DOĞRU VE ADİL

Zackarina ile Kumkurdu, kumsalda futbol maçı yapıyorlardı. Gerçek bir maçtı. Kimin kazanacağı da dünden belliydi.

"İşteeee! Goooolll!" diye bağırdı Kumkurdu. "Tam isabet! Bir gol daha!"

Kendini sırtüstü yere attı, dört patisini birden havaya kaldırıp salladı. Bu onun yedinci golüydü, her golden sonra böyle yapıyordu. Sevinçle bağırıyor ve uluyor ve sırtüstü yere yatıp patilerini sallıyordu.

Ama Zackarina üzgündü. O yalnızca iki gol atabilmişti.

"Sen kazandın," dedi Kumkurdu'na.

"Ne? Kazandım mı?"

Kumkurdu ayağa kalkıp gururla gerindi. Zackarina'ya göre hiç adil bir sonuç değildi. Kumkurdu ondan fazlaydı,

dört ayağı vardı. Topa dört ayakla vurarak kazanmak marifet değildi yani. Kim olsa kazanırdı.

Topu öfkeyle kumların üzerine attı ve sert bir tekme savurdu.

Bir top mermisi gibi uçan top kumsalı geçti, dikenli ardıç çalılarının ortasına düştü.

"Git sen al," dedi Zackarina. "Ben çok yorgunum."

"Yok ya!" dedi Kumkurdu. "Onu oraya sen attın."

"Evet, ama sen daha yakınsın," dedi Zackarina ve hemen bir adım geriledi.

Zackarina'nın gerilediğini gören Kumkurdu burnunu kırıştırdı. Zackarina uzanıp Kumkurdu'nun sırtını okşadı.

"Üstelik çok da iyi kalplisin," dedi. "Değil mi? Hem de çok!"

Kumkurdu ışıldadı. İyi kalpli? Elbette! O bütün evrenin en iyi kalplisiydi!

"Tabii, gidip alırım," dedi. "Üç saniye sürer!"

Kumsaldan yukarı doğru fırladı, çalıların arasına dalıp kayboldu.

Zackarina oturdu ve bekledi. Üç saniyeden daha fazla bekledi ama ne Kumkurdu ne de top geri geldi. Sonunda kalktı, Kumkurdu'nun içinde kaybolduğu çalılıklara gitti.

Çalılığın içi güneşten kavruluyordu. Sessiz ve sakindi. Yalnızca denizden gelen hafif dalga sesleri duyuluyordu, fısıltı kadar hafif. Zackarina'nın çıplak ayaklarının altındaki

toprak kuru ve sıcaktı. Adım adım ilerledi. Sık yapraklı bir dalı kenara çekip geçti, işte Kumkurdu oradaydı. Kumların üzerine yüzüstü uzanmıştı. Parlak sarı ışıltılı kürkü ve keskin mavi bakışlarıyla atılmaya hazır, bekliyordu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Hayal gibi..."

Zackarina onun baktığı yere baktı ve ne demek istediğini anladı.

Yaban çilekleri!

Çalıların arasında yaban çilekleri vardı. Ama öyle bilindik yaban çileklerinden değil! Zackarina bu kadar büyük, bu kadar kırmızı ve bu kadar lezizlerini daha önce hiç görmemişti. O kadar parlak, o kadar ışıltılılardı ki. Bir de öyle güzel kokuyorlardı ki… Kokusundan neredeyse tatlarını alabiliyordu.

"Uff, ne kadar güzeller!" dedi.

"Yalnızca birkaç dakika daha," diye mırıldandı Kumkurdu. "Yalnızca biraz, birazcık daha güneş... İşte o zaman muhteşem olurlar..."

Zackarina aç gözlerini çileklere dikip hızla saydı. Çok değillerdi, yalnızca on taneydiler. Bir kez daha saydı, bu defa parmağıyla ve daha dikkatli. Sonra ilerleyip Kumkurdu'nun karşısına dikildi.

"Her birimize beş tane," dedi yüksek sesle. "Değil mi?"

Kumkurdu başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı.

"Ne? Şey... Bak sen!" dedi. "Yani... Merhaba... Sen burada mıydın?"

"Evet," dedi Zackarina. "Paylaşmak gerek. Her şey paylaşılmalı."

Kumkurdu ayağa dikilip burnunu ovdu.

"Öyle mi? Paylaşmalı mıyız?" dedi. "Beş sana, beş bana, öyle mi?"

"Evet," dedi Zackarina, "adil olanı bu."

"Ama onları ben buldum," dedi Kumkurdu. "Herhalde en adili hepsinin benim olması."

"Ama topu buraya ben attım," dedi Zackarina. "Ben olmasam buraya gelip çilekleri bulamayacaktın, aslında en çok benim onlar."

"Ama ben daha tatlıyım," dedi Kumkurdu.

Dudaklarına şirin bir ifade verip uzattı. Ama Zackarina yalnızca güldü. Tatlıymış! Bunun konuyla ne ilgisi vardı? Daha tatlı olan niçin daha çok çilek alacaktı ki?

"Peki, en iyi kalpliye ne dersin?" dedi Kumkurdu. "Kim en iyi kalpliyse, o almalı çileklerin hepsini!"

Zackarina ne diyeceğini bilemedi ama şansına, cevap vermekten kurtuldu. Çünkü ardıç ağacından aşağı küçük, gri bir kuş inmişti. Hızla bir yaban çileği alıp tekrar havalandı. Hemen arkasından da bir sürü minik kuş cıvıltısı duyuldu. Zackarina bu seslerin bir kuş yuvasından geldiğini anladı, yavru kuşların sesleriydi.

Derin bir iç çekti.

Belki de bu yaban çilekleri yavru kuşlara aitti. Onların yemeğiydi. Kendisi acıktığında eve gidip yemek yiyebilirdi.

"Bak şimdi her şey çok zorlaştı," dedi.

"Evet, öyle oldu," dedi Kumkurdu. "Sen gelip paylaşmak istediğin için."

"Yoksa hepsini yalnız yiyecektin, değil mi?" dedi Zackarina.

"Yok, hepsini sana vermeyi düşünüyordum," dedi Kumkurdu. "Futbol maçının ödülü olarak."

"Ama maçı sen kazandın," dedi Zackarina.

Kumkurdu başını salladı.

"Evet, kesinlikle ben kazandım," dedi. "İşte bunun için ödülü sen almalısın ya!"

"Niçin ben almalıyım?" dedi Zackarina.

"Kaybettiğin için, elbette," dedi Kumkurdu.

Zackarina, Kumkurdu'na baktı. Kendisiyle alay mı ediyordu? Ama öyle görünmüyordu. Her zamanki neşesi vardı üzerinde, alaycı bir hali yoktu.

"Ama tam tersi olmaz mı?" dedi Zackarina. "Ödülü kazanan alır ya."

Kumkurdu şaşırarak baktı. Birkaç gündür duyduğu en tuhaf şeydi bu. Ödülü niçin kazanan alacaktı ki?

"Ama bu hiç adil bir şey değil ki!" dedi.

"Niçin adil değil?" dedi Zackarina.

"Bunu bilmeyecek ne var?" dedi Kumkurdu. "Ben kazandığım için zaten mutluyum. Ödüle ihtiyacım yok herhalde."

İşte bu yüzden bütün yaban çileklerini Zackarina alacaktı. Çileklerin sekizini toplayıp bir ota dizdi. Son çileği kuşlara bıraktı.

Sonra gidip yassı kayanın üzerine oturdular. Muhteşem çilekler ve parlak güneş ışıklarıyla bir güzel ziyafet çektiler.

"Top oynamak çok eğlenceli, değil mi?" dedi Zackarina.

Kumkurdu da öyle düşünüyordu ama yine de biraz üzgündü. Gözünü uzaklara dikti. Topu dört patisiyle birden kontrol etmek çok zordu. Top patilerine, patileri de birbirine dolaşıyordu.

İki ayağı olsa kesinlikle daha kolay olurdu.

Hatta haksız kolay.

GÜÇLÜ KÜÇÜK PARÇACIK

Zackarina çok güçlüydü. Patates, lahana ve peynir dolu bir pazar torbasını arabadan mutfağa kadar taşıyabiliyordu. Hatta isterse annesini bile havaya kaldırabilirdi.

"Hayır, hayır, bırak beni!" diye bağırdı annesi. "Düşeceğim!"

Zackarina küçük, hafif annesini bıraktı, onun yerine ağır babasıyla güreşe tutuştu. Yenmesi yalnızca yarım dakikasını aldı.

"Hayır, gıdıklama," diye kıkırdadı babası, mutfak masasının altına kaçıp saklandı.

Zackarina da dışarı çıkıp kumsala indi. Taş kaldırmaya başladı. Bir tane kaldırdı, sonra bir tane daha, üçüncü taşı kaldırdığında parlak bir burun gördü. Burnu tutup

kumların arasından çekti. Lastik gibi uzayıp altın gibi parlayarak, Kumkurdu çıktı ortaya.

"Güçlüyüm," dedi Zackarina. "Ben bugün çok güçlüyüm."

Kumkurdu güçlükle ayağa kalktı, üzerindeki kumları silkeledi.

"Evet, ama kuark kadar güçlü değilsin," dedi.

"Onlar ne kadar güçlü ki?" dedi Zackarina.

"Dünyanın en güçlüsü onlar," dedi Kumkurdu. "Kuarklar güç doludur."

Zackarina alnını kırıştırdı. Kuark da neydi? Adını ilk defa duyuyordu. Herhalde çok kocamandılar. En az fil kadar.

"Yok canım, filler o kadar büyük sayılmazlar," dedi Kumkurdu. "Örneğin dağla karşılaştırıldıklarında."

"Ama benimle karşılaştırıldıklarında çok büyükler," dedi Zackarina. "Hele bir de kum tanesiyle karşılaştırırsan; kum tanesinden küçük ne var ki?"

"Ya da büyük," dedi Kumkurdu.

"Ne? Büyük mü?" dedi Zackarina. "Bir kum tanesi?"

"Evet, eğer içine sığan onca şeyi düşünürsek," dedi Kumkurdu.

Büyük bir dikkatle yerden bir kum tanesi aldı... Yalnızca bir tanecik ve bir taşın üzerine koydu.

"Bir ev düşün," dedi Kumkurdu. "Tuğladan yapılmış bir ev."

"Ya da tahtadan," dedi Zackarina. "Bir de çivilerden."

"İşte bir kum tanesi de," dedi Kumkurdu, "moleküllerden yapılır, moleküller de atomlardan."

Burnuyla kum tanesini işaret etti, içinde milyonlarca atom vardı. Zackarina eğilip kum tanesine baktı. Milyonlarca? Bu mini minnacık tanenin içinde? O kadar küçüktü ki, zar zor görünüyordu.

"Şu atom dediğin şeyler," dedi Zackarina, "çok, çok minikler, değil mi?"

"Evet, ama yine de çok büyükler," dedi Kumkurdu, "atom çekirdekleriyle karşılaştırırsak yani; çekirdeğin içinde de kuarklar var."

"Hani şu çok güçlü dediğin şeyler mi?" diye sordu Zackarina.

Kumkurdu başını salladı. Kuarklar arasında inanılmaz güçlü bir bağ vardı, bütün dünya bir araya gelse onları ayıramazdı.

"Ben bu güçlü şeyi görmek isterdim," dedi Zackarina.

Kumkurdu düşündü; kuarkları görmek... Bunun için kum tanesinin içine atlamaları gerekti. Çok zor bir işti bu. Tek bir sıçrayışta çok uzun ve çok kısa atlamaları gerekiyordu. Yani mini minnacık çok kocaman bir sıçrama.

"Ama herhalde deneyebiliriz?" dedi Zackarina.

"Cesaret edersen deneriz tabii," dedi Kumkurdu.

Zackarina cesaret etti. Kumkurdu'nun sırtına çıkıp kalın kürküne sıkıca tutundu. Kumkurdu patinaj yaparak

hızlandı, kuyruğunu hızla sallamaya başladı. Burnunu ileri doğru uzattı ve mini minnacık ve çok kocaman sıçradı… Kum tanesinin tam ortasına.

Uğuldadı, gürledi ve birlikte yamru yumru moleküllerin arasından bir ok gibi uçtular. Zackarina bedeninin sıkıştığını hissetti. Bir kurşun gibi ağırlaşmış ve bir tüy kadar hafiflemişti. Kumkurdu en sonunda hızını azalttı ve neredeyse durdu.

"İşte böyle," dedi. "Çok başarılı bir atlayıştı."

Zackarina gözlerini açıp etrafına baktı. Kum tanesinin en, en içindeydiler ve bir atomun. Sanki bir hiçlikte yüzer gibiydiler… Adeta bir boşluktaydılar.

Zackarina, uzay gibi, diye düşündü. Her şey kocamandı, ne aşağı ne de yukarı vardı. Her taraf boşluktu ama bu boşluk çıtırdayarak dönen güçlerle doluydu. Bu devasa boşluğun ortasında küçük bir nokta vardı, titreyen bir yıldıza benziyordu.

Kumkurdu usulca ona yaklaştı.

"Çekirdek," dedi. "Atomun minik çekirdeği."

Zackarina elini uzattı, minik çekirdeğe dikkatle dokundu. Titreşimini hissetti. Ve işte o an... O an gördü.

Kuarkları gördü. Canlı değillerdi, ama sürekli hareket ediyorlardı. İkişer ikişer dönüyorlardı, o güçlü kuarkların sonsuz dansını gördü Zackarina.

"Bak, kucaklaşıyorlar!" dedi.

"Evet, birbirlerine sıkıca sarılıyorlar," dedi Kumkurdu. "Her zaman böyle sıkıca sarılırlar."

Kuarkların dünyadaki belki de en küçük şeyler olduğunu söyledi Kumkurdu. Bütün evrenin en küçük şeyleriydiler. Ama Zackarina başka bir şey daha görür gibi olmuştu, daha küçük bir şey. Çok kıvrımlı bir ayakkabı bağına benziyordu, şöyle bir parlayıp söndü.

Kumkurdu çok uzakta bir yeri işaret etti. Atom boşluğunun kenarında parlak, kıvılcımlı bir sis vardı. Koşarak

dönen elektronlardı bunlar. Böyle hiç durmadan dönüp dururlardı, hem de çılgın bir hızla.

"Müthiş hızlılar," dedi Kumkurdu. "Neredeyse benim kadar."

Kumkurdu patinaj yaparak hızlandı. Zackarina, Kumkurdu'nun kürküne sıkıca yapıştı ve gözlerini yumdu. Kum tanesinin içinden çıkıp *pat* diye kumların üzerine düşene kadar da açmadı gözlerini. Yeniden normal hayata dönmek harika bir şeydi. Güneş parlıyor ve deniz köpürüyordu.

"Her şey atomdan mı yapıldı?" diye sordu Zackarina.

"Öyle," dedi Kumkurdu. "Her şey."

"Ben bile mi?"

"Sen bile," dedi Kumkurdu.

Zackarina eve döndüğünde annesiyle babası dışarıda, çimenlerin üzerinde oturmuş kahve içiyordu.

Zackarina annesinin kucağına gömüldü ve bütün gücüyle sarıldı. Annesi de ona sarıldı.

"Haydi beni annemin kucağından almayı dene," dedi Zackarina babasına.

Babası denedi ama başaramadı. Daha güçlü çekti, o gücünü artırdıkça Zackarina ile annesi daha bir sıkı sarıldılar birbirlerine.

"Şimdi sıra sizde," dedi Zackarina.

Bu defa annesi babasının dizlerine oturacaktı.

"Bu nasıl bir oyun böyle?" dedi annesi.

"Güçlü Kuark oyunu," dedi Zackarina. "Şimdi birbirinizi kucaklayın, gözlerinizi de yumun."

Annesiyle babası Zackarina'nın dediğini yapıp birbirlerine sarıldılar, gözlerini de yumdular.

Zackarina kısa bir süre onlara baktı. Sonra sırtını döndü, patinaj yapıp hız aldı ve koşmaya başladı. Etraflarında döndü, döndü; çılgın bir hızla dönüyordu.

Kucaklaşmak, güçlü kuark gibi olmak harikaydı, asla yalnız kalmazdınız. Ama *çıtırtı hızlı*, yalnız elektron olmak da harikaydı.

ZACKARİNA GECE YATISINDA

Kumkurdu parlak güneşin altında, pürüzsüz bir taşın üzerine oturmuş, güzel bir şey söylemeye çalışıyordu. Bütün bir gün, Zackarina'yla birlikte şıpırtılı dalgaların arasında denizyıldızı aramışlardı. Kumkurdu'nun şiiri gelmişti şimdi. Kesinlikle küçük bir şiir bulmalıydı.

"Beni dikkatle dinleyip aklında tut," dedi. "Çünkü yarın unutabilirim."

Zackarina dinleyeceğine söz verdi. Kumkurdu şiirini gururla okudu:

Bazı yıldızlar oynar suyun içinde
Bazıları da parlar gece gökyüzünde

Zackarina alkışladı. Şiir çok güzeldi, kafiyeliydi ve de içinde kararında sözcük vardı.

"Evet, on tane," dedi Kumkurdu. "Dizeler de kafiyeli."

"Baksana," dedi Zackarina. "Gece demişken aklıma geldi, geceleri nerede uyuyorsun sen?"

Kumkurdu nerede yorulursa orada uyuduğunu söyledi, en kolayı buydu. Ama kendi mağarasında yorulmayı tercih ederdi çünkü orada uyumak çok tatlıydı. Çalıların arasındaki evinde de uyuyordu ama orası biraz dikenliydi.

"Bu gece Kaptan'ın yanında geceleyeceğim," dedi.

"Ne kaptanı, o da kim?" diye sordu Zackarina.

"Eh, bir tanıdık işte."

Zackarina yedi tane denizyıldızı bulmasına rağmen eve dönerken pek neşeli değildi. Bir yerde gecelemek... Bütün hayatı boyunca başka birinin yanında gecelememişti. Tamam, anneannesi ve kuzenlerinin yanında kalmıştı ama onlar sayılmazdı. Çünkü annesiyle babası da hep yanındaydı.

O da başkasının yanında gecelemek istiyordu, yalnız başına. Bunu mutlaka yapacaktı.

Bu düşüncelerle akşamı etti. Annesi ile babası yatağına yatırıp iyi geceler diyerek odasının kapısını kapadıklarında, uyur gibi yaptı. Bir süre sonra kalkıp giyindi. Küçük, yumuşak ayıcığını aldı, sessizce dışarı çıktı ve kumsala doğru yürüdü.

Güneş yeni batmış, gökyüzü kırmızıydı. Zackarina koşarak yanına geldiğinde Kumkurdu yola çıkmak üzereydi.

"Bekle!" diye bağırdı Zackarina. "Beni bekle... Ben de geliyorum!"

Kumkurdu binlerce keskin dişini göstererek gülümsedi.

"Bunu iyi düşünmüşsün," dedi.

Zackarina, Kumkurdu'nun sırtına tırmandı. Oyuncak ayıcığını kazağının içine soktu. Kumkurdu'nun boynuna sarıldı. Denizin üzerinden uçmaya başladılar.

Sert bir rüzgâr estiğinden, Zackarina bütün yolculuk boyunca gözlerini yummak zorunda kaldı. En sonunda Kumkurdu hızını azalttı ve indi. *Pat*!

Zackarina gözlerini açtı.

"Bir gemi!" dedi. "Yelkenli bir gemi! Gemide mi uyuyacağız?"

"Evet, gemide," dedi Kumkurdu. "Engin denizlerin yelkenlisi, *Sessiz Gece*'de."

Hava kararmıştı ama gemide fenerler yanıyordu. Gemi sallandı ve gacırdadı; beyaz yelkenleri rüzgârla doldu. Dümende kaptan vardı, siyah sakallı ve neşeliydi.

"İyi akşamlar Kaptan," dedi Kumkurdu.

Kaptan dostça karşıladı onları.

"Hoş geldiniz," dedi. "Yorgun olmalısınız. Küçük kız kesin acıkmıştır da."

Zackarina evet anlamında başını salladı. Kaptan, limonlu çay ve galeta ikram etti. Zackarina limonlu çayı pek sevmezdi. En azından evdekini. Ama *Sessiz Gece*'de tadı çok başkaydı, hatta iyi bile denilebilirdi.

Kumkurdu ile Kaptan değişik iklimlerden ve tuhaf isimli denizlerden konuştular.

Zackarina çayını höpürdetirken yatakların yerini merak ediyordu.

Kumkurdu'na dokundu.

"Nerede uyuyacağız?" diye fısıldadı.

Kaptan onun ne fısıldadığını duymuştu, kalkıp bez ve ip getirdi. Bağladı ve düğümler attı, çok geçmeden geminin direkleri arasında iki hamak hazırdı.

Zackarina ile Kumkurdu kalkıp hamaklarına yattılar. Zackarina battaniye ile yastık da almıştı.

Battaniyeyi çenesine kadar çekti. Biraz annesiyle babasını düşündü.

"Yelken açtığımız bu deniz ile bizim evin önündeki deniz aynı mı?" diye sordu Kumkurdu'na.

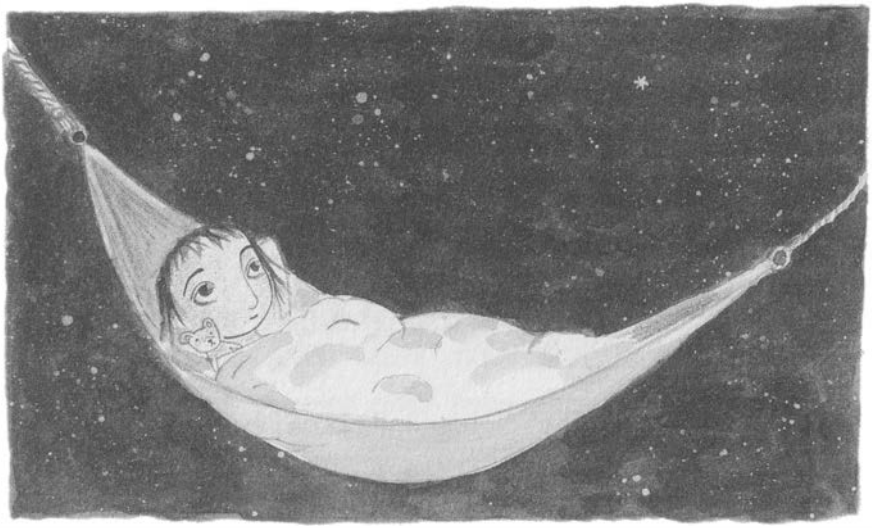
"Bütün denizler birbirine bağlıdır," dedi Kumkurdu. "Bütün denizler aynı su. Ama bu denizin adı *Yıldızlar Denizi*."

Sonra sustular. *Sessiz Gece*'de çok konuşmaya gerek yoktu. Gemide güzel bir tahta ve katran kokusu vardı. Hamak hafif hafif ve uykulu sallanıyordu.

Kumkurdu derin, huzurlu bir uykuya dalmıştı. Ama Zackarina hâlâ uyanıktı.

Her şey çok harika, çok güzeldi. Çok da değişik. Biraz *fazla* değişik, diye düşündü Zackarina. Birden kendini çok yalnız hissetti, huzursuz ve uyanık. Ama başka bir şey daha hissetti. Küçük, yumuşak bir şey. Zackarina onu neredeyse unutmuştu ama işte kazağının altındaydı… Ayıcığı!

Ayıcığını alıp yanağına dayadı. Her zamanki gibi yumuşaktı ve her zamanki gibi güzel kokuyordu. Usulca

uykuya daldı Zackarina. Kaptan dümenin başındaydı. *Yıldızlar Denizi*'nde sessizce yol alıyorlardı.

Kumkurdu, Zackarina'yı uyandırdığında neredeyse sabah olmuştu. Gemi evlerinin yakınındaki kıyının açıklarındaydı. Kumkurdu düşünde bir şiir görmüş ama ne yazık ki uykusunda unutmuştu.

"Suyla kafiyeli bir şeydi," dedi. "Bir de '*Bazı yelkenliler*' diye başlıyordu."

Zackarina, Kumkurdu'nun sırtına bindi. Kaptan'a veda edip bir sıçrayışta karaya çıktılar. Zackarina aceleyle eve gitti, annesiyle babasını uyandırdı.

"Bilin bakalım ben bu gece ne yaptım!" dedi. "Gece yatısına kaldım."

Annesi gerindi, gözlerini ovuşturdu. Babası kocaman esnedi.

"Gece yatısına mı kaldın?" dedi.

"Evet, bir hamakta yattım," dedi Zackarina. "*Sessiz Gece* gemisinde. *Yıldızlar Denizi*'nde yelken açtık."

Babası Zackarina'nın saçlarını karıştırdı, gülümsedi. "Benim minik Zackarina'm," dedi, "düş görmüş."

Zackarina pencereden dışarı baktı ve denizi gördü ve denizde beyaz yelkeniyle uzaklaşan gemiyi. Bir şey demedi ama eğer bu bir düş idiyse, bu düşü yeniden görmek istiyordu.

"Aklıma gelmişken," dedi, "evde limonlu çay var mı?"

AH ŞU PİŞMANLIKLAR

Zackarina ile annesi evin yukarısındaki yolda durmuş, otobüs bekliyorlardı. Şehre inip alışveriş yapacaklardı. Otobüs ilerideki dönemeçte göründüğünde Zackarina dönüp aşağıya, denize baktı.

Martılar çığlık atarak dönüyor, güneş parlıyor ve su ışıldıyordu. Kumkurdu kesin bir şeyler yapmaya başlamıştır, diye düşündü Zackarina ve birden daha önce şehre gittikleri günü hatırladı. Her taraf tıkış tıkış ve terliydi. Neredeyse kusacak gibi olmuştu.

Otobüs fren yaptı.

"Baksana, ben gelmek istemiyorum," dedi Zackarina.

"Tamam, gelmek zorunda değilsin," dedi annesi. "Nasıl istiyorsan öyle yap."

"Harika," dedi Zackarina. "Ben evde kalmak istiyorum."

Annesi öptü, hoşça kal dedi ve otobüse bindi. Otobüsün kapıları kapandı.

Zackarina havayı kokladı.

Anne öpücüklü parfüm kokuyordu. Güzel butikler gibi kokuyordu, pastaneye gidip güzel pastalar yemek gibi kokuyordu.

"Ah, hayır! Bekle! Ben de gelmek istiyorum!" diye bağırdı.

Ama çok geçti. Otobüs çoktan hareket etmiş, bir toz bulutunun içinde kaybolmuştu.

Zackarina çaresiz eve döndü.

Babası hamağa yatmış uyuyordu. Zackarina kumsala doğru yürüdü. Bütün yol boyunca annesini özledi. Kalbi burkuluyordu.

Şimdi otobüste oturmak ne harika olurdu. Kesin şehirde yapacakları bütün o güzel şeyleri konuşurlardı.

Bunların yerine işte kumsala gelmişti. Her şey tahmin ettiği gibiydi. Kumkurdu hızlı bir tren gibi etrafta koşturuyordu. Boylu boyunca uzattığı kuyruğu olağanüstü uzun görünüyordu.

"Koşuyorum!" diye bağırdı. "Gölgemden kaçmaya çalışıyorum!"

"Ama bu imkânsız," dedi Zackarina.

Kumkurdu hızını biraz azalttı:

"Bakarsın olur," dedi.

Bunun için daha hızlı koşması gerekirdi. Güneş ışığı kadar hızlı ve belki ondan da hızlı... Yani ışıktan daha hızlı. Sonra birden durdu, Zackarina'yı kokladı.

"Keyifsiz kokuyorsun," dedi.

"Annem otobüsle şehre gitti," dedi Zackarina. "Ben de gitmek istiyordum."

"İzin vermediler mi?" dedi Kumkurdu.

"Yok, ben de gidecektim aslında," dedi Zackarina. "Önce istiyordum ama sonra pişman olup vazgeçtim. Şimdi de pişman olduğum için pişmanım. Anladın mı?"

"Kesinlikle," dedi Kumkurdu. "Doğru seçim yapmak gerçekten zor iş."

"Öyle," dedi Zackarina. "Bir de yanlış bir seçim yaparsan başa dönmek istiyorsun."

"Silip at," dedi Kumkurdu.

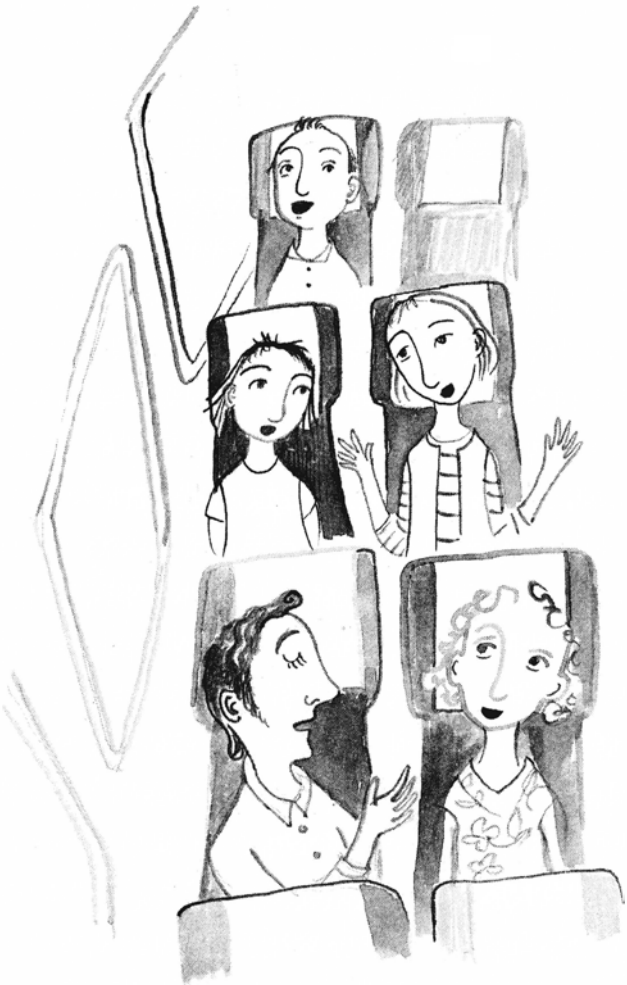
"Ya da geriye dön," dedi Zackarina. "Geri geri geriye dön, geriye sar yani, yanlış yaptığın yere kadar."

"Bu imkânsız," dedi Kumkurdu. "Zamanı geriye alamazsın. Yaptığın bir şey yapılmış demektir."

"Doğru, zaman araba değil ki," dedi Zackarina.

Kumkurdu, Zackarina'ya hak verdi ama yine de biraz düşündü. Gölgesine baktı, güneş ve zaman hakkında bir şeyler mırıldandı. Zackarina'dan sırtına binmesini istedi. Denemenin bir zararı yoktu.

"Sıkı tutun!" dedi. "Geçmişe gideceğiz..."

Koşarak dönmeye başladı, döndü, döndü. Her dönüşte hızını daha bir artırdı. Bütün gücünü topladı, bir gülümseme kadar hafifledi. Birden inanılmaz bir şey oldu. Kumkurdu gölgesini geçti... Kahkahalar atarak kendi gölgesini geride bıraktı.

Zackarina, annesiyle el ele otobüse bindi.

"Baksana anne," dedi Zackarina. "Bugün ilk defa mı otobüse biniyoruz?"

Annesi ne sorduğunu pek anlayamadı.

"İlk defa derken?" dedi. "Anlayamadım!"

"Boş ver," dedi Zackarina.

Otobüs çok kalabalıktı ama boş bir yer bulup oturdular.

Zackarina kıkır kıkır, fıkır fıkırdı. Zaman sihri işe yaramıştı! İşte istediği olmuştu, annesiyle birlikte şehre gidiyordu. Dondurmacıları düşündü. Giysilerin parfüm koktuğu dükkânları.

Ama bir süre sonra otobüs iyice yavaşladı. Trafiğe takılmışlardı. Dışarıda kavurucu bir güneş vardı. Otobüs salyangoz gibi sürünerek ilerliyordu. Her şey terli ve sıcaktı. Neredeyse herkes somurtkan ve öfkeliydi. Özellikle de yan koltukta oturan teyze.

"Off, bu sonsuza kadar sürecek," dedi annesi.

"Hayır, sonsuza kadar süremez," dedi Zackarina.

"Uzun zaman alacak demek istedim," dedi annesi. "Ah, evde oturmamakla aptallık ettik! Ah, ne pişmanım!"

Ama Zackarina bir kez daha pişman olamazdı, en azından o gün. Ne yaparsa yapsın, seçimi ne olursa olsun, yanlış ve aptallık oluyordu.

"Eğlenceli bir şey yapamaz mıyız?" dedi Zackarina.

"Hiç halim yok," dedi annesi.

"Ama hiç değilse biraz şarkı söyleyebiliriz," dedi Zackarina.

Annesi burnundan soluyordu. En az yan koltukta oturan teyze kadar öfkeliydi.

"Ne faydası var?" dedi. "Biz şarkı söyleyince otobüs daha hızlı gidecek değil ya."

"Gitmez, ama biraz neşelenir," dedi Zackarina.

Annesi güldü, hangi şarkıyla başlayacaklarını sordu.

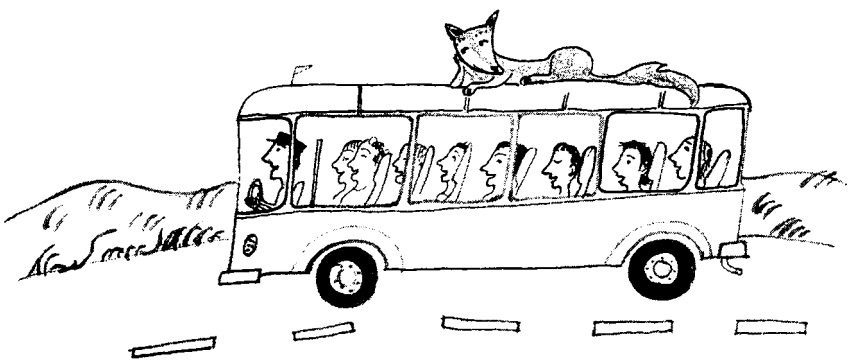
"'Hey hey, hop hop'lu şarkıyı söyleyelim," dedi Zackarina.

Hangi şarkıdan bahsettiğini hemen anladı annesi. Söylemeye başladılar. Önce alçak, sonra biraz yüksek sesle. Şarkı diğer yolculara da bulaşmaya başladı. İlk başta yalnızca dinlediler, sonra birkaçı şarkıya katıldı. Biraz çekingen, biraz sessiz ama gittikçe daha yüksek sesle ve daha yüksek. En sonunda bütün yolcular katıldı şarkıya. Somurtkan teyze herkese limonlu şekerlerinden dağıttı. Salyangoz hızında giden bu otobüse bindiğine hiç kimse pişman değildi.

Kumkurdu otobüsün tepesine uzanmış, patileriyle şarkıya tempo tutuyordu. Gülümsüyor ve tempolu dü-

şünüyordu. İstemeyi ve seçmeyi ve bilmeyi ve yapmayı ve ummayı ve inanmayı düşünüyordu.

En iyisinin ne olacağından kesin emin olamayız, diye düşünüyordu. Ama yapılacak olanı en iyi şekilde yapmaya çalışmalıydık.

DALDAN BİR ELMA KOPARMAK

Zackarina, o günün hangi gün olduğunu uyanır uyanmaz hatırladı. Bütün bedenine kaydetmişti o günü.

Doğum günü değildi, Noel de değildi. Ama sabahtan akşama kadar harika geçen günlerdendi.

Büyük bir gündü, *Elma Toplama Günü*.

Güne, her zamanki gibi güzel bir kahvaltıyla başladılar. Hep elma konuştular.

"Geçen yılı hatırlıyor musun?" dedi babası annesine. "Elmalarda ne çok kurt vardı."

"O geçen yıl mıydı?" dedi annesi. "İki yıl önce değil miydi? Hani sen neredeyse merdivenlerden düşüyordun?"

"Yok yok, o üç yıl önceydi," dedi babası. "Elmaların az olduğu yıl."

"Ama bu yıl dallar taşıyamıyor bile," dedi annesi. "Çok da güzeller."

Babası da öyle düşünüyordu. Bu yıl elma rekoru kırılacaktı.

Annesi bodruma inip elma sepetlerini getirdiğinde Zackarina yağlı-peynirli ekmeğinin son lokmasını da yuttu. Çizmelerini giyip dışarı çıktılar.

Zackarina çok neşeliydi. Elma toplarken hep böyle neşeli olurlardı. O, annesi ve babası. Güzel bir hava ve bir parça da sonbahar kokusu vardı. Elma sepeti de pek güzeldi. Bodrumdaki sandığa koymadan önce beyaz, ince kâğıtlara sararlardı elmaları.

Böylece karanlıkta, Noel'e kadar çürümeden kalırlardı. Zackarina'ların ağaçlarındaki elmalar böyleydi; kış elmaları.

Babası merdivene tırmandı. En yüksekteki elmaları hep o toplardı, çünkü tırmanmada en iyiydi. Annesi ağaca çıkmadan uzanabildiği dallardaki elmaları toplardı. Zackarina'nın görevi elmaları alıp dikkatle sepete yerleştirmekti. Elmaları düşürmemeliydi. Babasına göre elmalar yumurtalar kadar hassastı.

"Bugün hava biraz serin," dedi annesi, "gidip bir kazak alacağım."

"Benim kazağımı da getir," dedi Zackarina. "Mavi olanı."

Ama annesi geri geldiğinde elinde mavi kazak değil, kırmızı montu vardı; sıcak tutan montu. Bütün bir yaz elbise dolabının en arkalarında asılı durmuştu. Zackarina aylardır görmemişti montunu.

"Aaa! Bunu mu getirdin? Yumuşak montumu!" dedi. "Ah, benim sevgili montum! Teşekkürler anne."

Montu alıp giydi.

Ama... O da ne? Bir tuhaflık vardı. Montu her zamanki kadar güzel değildi. Bu da neydi böyle? Mutlaka bir şeyler olmuştu!

Annesi Zackarina'ya baktı, çok şaşırmış gibiydi. Babası da Zackarina'ya bakıyordu, birden gülmeye başladı.

"Vay vay!" dedi. "Bu yaz ne kadar büyümüşsün sen! Montun minnacık kaldı!"

Zackarina ellerine, kollarına baktı. Montunun kolları tuhaf bir şekilde kısalmıştı. Çok çirkin görünüyordu. Hatta korkunç.

Montunu hırsla çıkarıp attı.

Babasının kendisine gülmesini istemiyordu. Annesinin öyle şaşkın şaşkın bakmasını da. Her şey daha önce nasılsa öyle

olsun istiyordu. Her zamanki gibi ve güzel. Özellikle o gün, Elma Toplama Günü'nde.

Ama babası gülmeye devam etti. Annesi gülümsedi. Zackarina koşmaya başladı... Denize doğru koşarak evden ve elma ağacından uzaklaştı.

Kumsal sessiz ve sakin, deniz çarşaf gibi düz ve griydi. Ama Kumkurdu'nun mağarasından altın sarısı ışık yayılıyor; kadifemsi, kekre, mavi bir ses, bir şarkı mırıldanıyordu. Başka hoş sesler de geliyordu; deniz kabuklarının tıkırtısı, örümcek ağı kadar ince bir fincanın çınlaması.

Zackarina, Kumkurdu'nun mağarasına gitti ve her zamanki gibi sürünerek içeri girmek için diz çöktü. Ama olmadı. İçeri giremedi. Mağaranın girişi çok dardı. İşte o zaman üşümeye başladı. Yalnızca bedeninin dışı değil, içi de üşüyordu.

Midesi buz gibiydi. Kalbi buz gibi.

Kumların üzerine oturup ağladı.

Kumkurdu... Dünyadaki bütün ağıtları duyan Kumkurdu, başını mağaradan uzattı.

"Zackarina'cık?" dedi. "Burada oturmuş gözyaşı mı döküyorsun?"

Zackarina yüzünü ellerine gömdü.

"Çok büyük," diye burnunu çekti. "Ben çok büyük oldum!"

Kumkurdu mağaradan dışarı süzüldü. Zackarina'ya sokulup sıcak, yumuşak kürküyle ısıttı. Sessizce oturup doyasıya ağlamasını bekledi. Sonra usulca:

"Dün gece yeni bir mağara buldum," dedi.

Zackarina ellerini yüzünden çekti. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Öyle mi?" dedi. "Güzel mi?"

"Harika," dedi Kumkurdu. "Yüksek tavanlı, duvarları sarp kayadan. Çok heyecan verici bir yer."

Zackarina anladı. Kumkurdu'nun ne yapmayı düşündüğünü çok iyi anladı.

"Oraya taşınacaksın, değil mi?" dedi.

"Bugün taşınıyorum," dedi Kumkurdu.

Zackarina uzun bir süre sustu. Kumsala baktı. Bu kumsal onun kumsalıydı. Bu kumsalın her şeyini biliyordu. Kumların ellerinde bıraktığı hissi, sazların nasıl uğuldadığını, fırtınalı havalarda dalgaların nereye kadar ulaştığını, her şeyi.

"Uzakta mı?" dedi. "Yani şu yeni mağara?"

"Eh… Uzakla ne kastettiğine bağlı," dedi Kumkurdu. "Biraz yürümek gerek, belki biraz uzak. Belki biraz aramak gerek. Belki bulmak o kadar kolay değil. Hatta belki çok zor."

Zackarina dinledi ve başını salladı.

"O zaman yanına yiyecek de alman gerek," dedi, "uyku tulumu ve el feneri."

"Parlak bir fikir," dedi Kumkurdu. "El feneri! Kesinlikle."

Zackarina ayağa kalktı. Kumkurdu'nu kucakladı, uzun süre bırakmadı. Kumkurdu'nun kumlu, altın parıltılı, çöl sarısı kürkü yanağını gıdıklıyordu.

Kumkurdu da onu kucakladı.

"Görüşmek üzere," dedi Zackarina.

"Ne zaman istersen, her zaman," dedi Kumkurdu.

Zackarina eve döndü. Denizden eve giden patika çok kısalmıştı.

Babası hala elma ağacına dayalı merdivendeydi, annesi de ağacın altında. Bir dalın en ucunda sallanan bir elmaya bakıyorlardı. İnanılmaz güzellikte bir elmaydı.

"Ağacın en büyük elması," dedi babası.

"Hem de en kırmızısı," dedi annesi.

Zackarina ağaca doğru gitti. Elmanın asılı durduğu dalın altında durdu ve elmaya uzandı.

"Dur, seni kaldırayım," dedi annesi, "bekle biraz!"

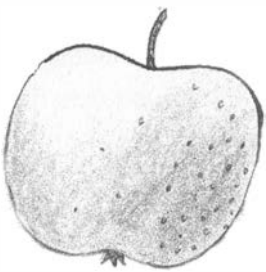
"Ya da," dedi babası. "Mutfaktan bir tabure getireyim!"

Zackarina beklemedi. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip elmaya uzandı.

Yapabilirim, diye düşündü. Yapabilirim!

Elmaya dokundu, işte, tutmuştu! Küçük bir çıtırtı, dal sallandı. Elma Zackarina'nın elindeydi. Ve gelecek yıl üçü de biliyordu ki... Gelecek yıl şöyle diyeceklerdi.

"Zackarina'nın kopardığı o elmayı hatırlıyor musunuz? Ne kadar büyüktü!"

ÅSA LIND, 1958 yılında İsveç'in kuzeyinde küçük bir köyde doğdu. Çocukluğu, dünyanın merkezi saydığı mutfakta masallar, öyküler ve şarkılar dinleyerek geçti. Gazetecilik, senaristlik, aşçılık, öğretmenlik, huzurevinde bakıcılık, çocuk piyesleri yazarlığı, illüstratörlük yaptı ve radyo programları hazırladı. "Çocukların bakış açısından büyüklerin ahmaklığını ve doğanın sırlarını felsefi bir derinlikle, şiirsel ama anlaşılır bir dille" anlattığı *Kumkurdu* kitapları ile ün kazandı ve 2003 yılında Nils-Holgersson ödülüne layık görüldü. Lind kitaplarında, atomların dünyasından ölüme, hiçbir şeyin çocuklara anlatılamaz olmadığının altını çiziyor.

KRISTINA DIGMAN, 1959'da Göteborg'da doğdu. Stockholm'deki sanat okullarında ve Kopenhag'daki Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. 2001 yılında çocuk kitapları resimlemeye başladı.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

